

Reformationsbibeln

Domarboken

Svenska Reformationsbibelsällskapetets
översättning av den engelska auktoriserade

King James Version

Utgiven 1611, reviderad 1769

Samt i vissa delar en revidering av
Karl XII:s Kyrkobibel från 1703

*Provtgåva utgiven såsom särtryck
19 juni 2020*

Domarboken

Kapitel 1

Israel strider med kananeerna efter Josuas död. Jerusalem besegrat.

Efter Josuas död hände det att Israels barn frågade HERREN och sa: Vem bland oss ska först dra upp mot kananeerna för att strida mot dem? 4 Mos. 27:21. Jos. 24:29. Dom. 20:18.

2. Och HERREN sa: Juda ska dra upp. Se, jag har gett landet i hans hand.

3. Då sa Juda till sin bror Simeon: Dra ut med mig till mitt område så vi kan strida mot kananeerna. Sedan ska jag på samma sätt dra ut med dig till ditt område. Så drog Simeon ut med honom.

4. Så drog Juda dit upp, och HERREN gav kananeerna och perisseerna i deras hand och de slog vid Besek 10 000 man.

5. Och de fann Adoni-Besek i Besek och stred mot honom och de slog kananeerna och perisseerna.

6. Men Adoni-Besek flydde, och de jagade efter honom och grep honom och högg av hans tummar och stortår.

7. Då sa Adoni-Besek: Sjuttio kungar med avhuggna tummar och stortår hämtade upp *smulorna* under mitt bord. För det jag har gjort *mot dem* har Gud betalat tillbaka. Och de förde honom till Jerusalem och där dog han. 2 Mos. 21:24. 3 Mos. 24:19. Dom. 9:24. 1 Sam. 15:33.

8. Och Juda barn stred emot Jerusalem och intog det. De slog det med svärdsegg och satte eld på staden.

9. Sedan drog Juda barn ner för att strida mot de kananeer, som bodde i bergsbygden, i Negev* och i Låglandet. *KXII: Sydlandet.

10. Och Juda drog ut mot de kananeer som bodde i Hebron. Hebron hette tidigare Kirjat-Arba. Och de slog Sesaj, Ahiman och Talmaj. Jos. 10:36f. Jos. 11:21, 15:13f.

11. Och därifrån drog han ut mot Debirs invånare. Debir hette tidigare Kirjat-Sefer. Jos. 15:15-19.

12. Och Kaleb sa: Den som slår Kirjat-Sefer och intar det, åt honom ska jag ge min dotter Aksa till hustru. Jos. 15:16.

13. Och Otniel, son till Kalebs yngre bror Kenas, intog det, och han gav honom sin dotter Aksa till hustru.

14. Och de hände sig, då hon kom *till honom*, att hon intalade honom att begära ett stycke mark av hennes far, och hon steg ner från åsnan och Kaleb sa till henne: Vad vill du?

15. Hon svarade: Ge mig en välsignelse. Eftersom du har gett mig Negev, *så* ge mig också vattenkällor. Då gav Kaleb henne de övre källorna och de nedre källorna.

16. Och barnen till keniten, Moses svärfar, drog upp från Palmstaden* med Juda barn till Juda öken, som *ligger* söder om Arad, och de kom och slog sig ner bland folket. 2 Mos. 18:1. 4 Mos. 10:29f, 24:21. 5 Mos. 34:3. Dom. 4:11.

17. Och Juda drog ut med sin bror 1 Sam. 15:6. 1 Krön. 2:55. *Jeriko.

Simeon och slog de kananeer som bodde i Sefat och förstörde den helt och hållet. Så fick staden namnet Horma*.

4 Mos. 21:3. Jos. 19:4.
*Horma: betyder förstörelse.

18. Juda intog också Gaza med dess område, Askelon med dess område och Ekron med dess område.

19. Och HERREN var med Juda, så att han erövrade bergsbygden. Men han kunde inte driva bort dem som bodde i dalbygden, eftersom de hade vagnar av järn.

Jos. 17:16.

20. Och de gav Hebron åt Kaleb, som Mose hade sagt och han drev bort Anaks tre söner därifrån.

4 Mos. 14:24. Jos. 14:9, 13, 15:13.

21. Men Benjamins barn fördrev inte jebusiterna, som bodde i Jerusalem. Utan jebusiterna bor bland Benjamins barn i Jerusalem än idag.

Jos. 15:63.

22. Och Josefs hus drog också upp mot Betel, och HERREN var med dem.

23. Så sände Josefs hus ut några män för att speja på Betel. Stadens namn var tidigare Lus.

1 Mos. 28:19.

24. Då spejarna fick se en man som kom ut från staden sa de till honom: Vi ber dig, visa oss var vi kan komma in i staden, så ska vi visa barmhärtighet mot dig.

25. När han hade visat dem, var de skulle kunna komma in i staden, slog de staden med svärdsegg. Men den mannen och hela hans släkt lät de gå.

26. Då drog mannen in i hetiternas land och byggde en stad och gav namnet Lus åt den, så som den heter än i dag.

27. Inte heller Manasse fördrev invånarna i Bet-Shan med dess städer, inte heller Taanak med dess städer. Inte

heller Dor med dess städer, inte heller invånarna i Jibleam med dess städer, inte heller invånarna i Megiddo, med dess städer, utan kananeerna hade föresatt sig att bo* kvar där i landet.

Jos. 17:11f. *KXII och Vulg: började bosätta sig.

28. När Israel blev starkare gjorde de kananeerna skattepliktiga. Men de fördrev inte ut dem helt.

29. Inte heller Efraim fördrev de kananeer som bodde i Geser, utan kananeerna bodde kvar bland dem i Geser.

Jos. 16:10. 1 Kung. 9:16.

30. Inte heller Sebulon fördrev dem som bodde i Kitron eller invånarna i Nahalol, utan kananeerna bodde kvar bland dem och blev skattepliktiga.

31. Aser fördrev inte heller dem som bodde i Acko, inte heller dem som bodde i Sidon, inte heller dem i Alab, Aksib, Helba, Afik och Rehob,

32. utan aseriterna bodde kvar bland kananeerna, landets befolkning, för de fördrev dem inte.

33. Naftali fördrev inte heller invånarna i Bet-Semes, inte heller invånarna i Bet-Anat, utan bodde bland kananeerna, landets befolkning. Men invånarna i Bet-Semes och Bet-Anat blev skattepliktiga åt dem.

34. Och amoreerna trängde undan Dans barn till bergen, för de tillät dem inte att komma ner i dalen.

35. Men amoreerna ville hålla sig kvar på berget Heres i Ajalon och i Saalbim. Men när Josefs hus blev starkare* fick de övertaget och de blev skattepliktiga.

*KJV: Josefs hus hand.

36. Och amoreernas område sträckte sig från där man går upp till Akrabbim*, från klippan** och vidare uppåt.

*Alt. övers. Skorpionhöjden **Alt. övers. Sela.

Kapitel 2

Herrens ängel i Bokim. Avfallet efter Josuas död. Tillsättning av domare.

Och HERRENS ängel kom från Gilgal upp till Bokim och sa: Jag förde er upp ur Egypten och lät er komma in i det land som jag med ed hade lovat ge åt era fäder och jag sa: Jag ska aldrig bryta mitt förbund med er.

1 Mos. 15:18, 17:7-8. 3 Mos. 26:42.

5 Mos. 7:9, 29:14f. Dom. 6:11, 13:3.

2. Och ni skulle inte sluta förbund med invånarna i detta land. Ni skulle bryta ner deras altaren. Men ni har inte lyssnat* till min röst. Varför har ni gjort så!

2 Mos 23:32f, 34:12f.

4 Mos 33:52f. 5 Mos 7:5. 5 Mos. 12:3. *KJV: lytt.

3. Därför sa jag också: Jag kommer inte att driva bort dem från er, utan de ska bli *som törnen* i era sidor och deras gudar ska bli en snara för er.

4 Mos. 33:55. 5 Mos. 7:16. Jos. 23:13.

4. Och då HERRENS ängel hade sagt detta till alla Israels barn, började folket att gråta högt.

5. Och de kallade platsen Bokim*. Och där offrade de åt HERREN.

*Bokim betyder: de gråtande.

6. Och när Josua hade låtit folket gå, gick var och en av Israels barn till sin arvedel för att ta landet i besittning.

Jos. 24:28f.

7. Och folket tjänade HERREN, så länge Josua levde och så länge de äldste levde, de som var kvar efter Josua *och* som hade sett alla HERRENS stora gärningar som han hade gjort för Israel.

Jos. 24:31.

8. Men *då* HERRENS tjänare Josua, Nuns son, hade dött, 110 år gammal,

Jos. 24:29.

9. begravde de honom på det område

som var hans arvedel, i Timnat-Heres i Efraims bergsbygd, norr om berget Gaas.

10. När också hela den generationen hade samlats till sina fäder, växte en annan generation upp efter dem, som inte kände HERREN eller de gärningar som han hade gjort för Israel.

5 Mos. 31:16.

11. Då gjorde Israels barn det som var ont i HERRENS ögon och tjänade baalerna.

4 Mos. 25:3.

Dom. 3:7f, 4:1, 6:1, 8:33. 2 Kung. 1:2f.

12. Och de övergav HERREN, sina fäders Gud, som hade fört dem ut ur Egyptens land, och följde andra gudar, de gudar som folken som *bodde* omkring dem *hade*, och de böjde sig inför dem och provocerade HERREN till vrede.

5 Mos. 31:16.

Ps. 106:36. Jer. 5:19.

13. Så övergav de HERREN och tjänade Baal och astarterna.

Dom. 10:6.

1 Kung. 11:5, 33. 2 Kung. 23:13. Ps. 106:36.

14. Då upptändes HERRENS vrede mot Israel, och han gav dem i händerna på rövare som plundrade dem. Och han priggade dem i deras fienders händer, så att de inte längre kunde stå emot sina fiender.

Dom. 3:8, 10:7. 1 Sam. 12:9.

2 Kung. 17:20. Ps. 44:13, 106:40f. Jes. 50:1.

15. Vart de än drog fram, var HERRENS hand emot dem till deras olycka, så som HERREN hade sagt och så som HERREN med ed hade lovat. Och de kom i stor nöd.

3 Mos. 26:17f. 5 Mos. 28:15f.

16. Trots att HERREN lät domare uppstå, som frälste dem ur deras plundrades hand,

Dom. 3:9f.

Ps. 106:43. App. 13:20.

17. så lyssnade de inte heller på deras domare utan bedrev horeri med andra gudar och böjde sig inför dem. De vek snabbt av från vägen, som deras fäder

hade vandrat i lydnad för HERRENS bud och gjorde inte som de.

18. Och när HERREN lät domare uppstå åt dem, så var HERREN med domaren och befriade dem ur deras fienders hand så länge domaren levde. För HERREN kände medlidande* eftersom de jämrade sig över sina förtryckare och plågåre. **KJV: ångrade.*

19. Men när domaren hade dött, återföll de och blev ännu mer fördärvade än deras fäder i att följa andra gudar, för att tjäna dem och böja sig inför dem. De upphörde inte från sina egna gärningar, inte heller från sin trotsiga väg.

20. Då upptändes HERRENS vrede mot Israel och han sa: Eftersom detta folk har överträtt mitt förbund, som jag har befallt deras fäder och har inte lyssnat till min röst,

21. ska jag inte heller längre driva bort någon av de folk, som Josua lämnade efter sig när han dog.

22. För att jag genom dem ska sätta Israel på prov, om de vill hålla sig till HERRENS väg och vandra på den, som deras fäder gjorde, eller inte.

5 Mos. 8:2, 16. Dom. 3:1f.

23. Därför lät HERREN dessa folk bli kvar, utan att driva ut dem med en gång. Inte heller gav han dem i Josuas hand.

Kapitel 3

Folk som blev kvar i landet. Herren sänder befriarna Otniel, Ehud och Samgar.

Dessa är de folk som HERREN lät bli kvar, för att med dem sätta alla i Israel på prov, som inte visste *någonting* om alla krigen i Kanaan,

5 Mos. 7:22.

2. bara för att de *kommande* generationerna av Israels barn skulle veta och lära sig kriga, åtminstone de som tidigare inte visste något om det.

3. *Nämligen* flisteernas fem furstar och alla kananeer och sidonier och de hiveer som bodde i Libanons bergsbygd, från berget Baal-Hermon, tills man kommer till Hamat. *Jos. 13:2f.*

4. Och dessa blev *kvar*, för att med dem sätta Israel på prov, för att få veta om de ville lyda HERRENS bud, som han hade befallt deras fäder genom Mose hand.

5 Mos. 8:2. Dom. 2:22.

5. Och Israels barn bodde bland kananeerna, hetiterna, amoreerna, perisseerna, hiveerna och jebusiterna, 6. och de tog deras döttrar till hustrur och gav sina döttrar åt deras söner och tjänade deras gudar.

2 Mos. 23:32.

2 Mos. 34:16. 5 Mos. 7:3f. Jos. 23:12-13. Ps. 106:35.

7. Och Israels barn gjorde det som var ont i HERRENS ögon och glömde HERREN, sin Gud och tjänade baalerna och aserorna.

5 Mos. 16:21. Dom. 2:11f.

8. Därför upptändes HERRENS vrede mot Israel och han prisgav dem i Kusan-Risatajims hand, kungen i Mesopotamien*. Och Israels barn tjänade Kusan-Risatajim i åtta år.

*Dom. 2:14. Ps. 106:41. *Hebr. Aram-Naharajim.*

9. Men när Israels barn ropade till HERREN, reste HERREN upp en befriare åt Israels barn som befriade dem, nämligen Otniel, son till Kenas, Kalebs yngre bror.

Dom. 1:13, 10:10f. Apg. 13:20.

10. Och HERRENS Ande kom över honom och han blev domare i Israel och drog ut till strid. Och HERREN gav Kusan-Risatajim, kungen i Mesopotamien, i hans hand och hans hand segrade över Kusan-Risatajim.

Dom. 6:34, 11:29, 13:25, 14:6f.

11. Så hade landet ro i fyrtio år. Därefter dog Otniel, Kenas son.

Dom. 5:31, 8:28.

12. Men Israels barn gjorde åter det som var ont i HERRENS ögon. Då gav HERREN styrka åt Eglon, kungen i Moab, mot Israel, eftersom de hade gjort det som var ont i HERRENS ögon.

Dom. 2:11f, 4:1, 6:1. 1 Sam. 12:9.

13. Och han församlade till sig Ammons barn och Amalek och drog ut och slog Israel och intog Palmstaden.

5 Mos. 34:3. Dom. 1:16.

14. Så tjänade Israels barn Eglon, kungen i Moab, i arton år.

15. Men när Israels barn ropade till HERREN reste HERREN upp en befriare åt dem, benjaminiten Ehud, Geras son, en vänsterhänt man*. Och Israels barn sände honom med gåvor till Eglon, kungen i Moab.

**KXII: han var ofärdig i sin högra hand.*

16. Men Ehud gjorde sig ett tveeggat svärd, en aln* långt och band det under sina kläder på högra låret.

**Aln: ca 50 cm.*

17. Och han bar fram gåvan till Eglon, kungen i Moab. Och Eglon var en mycket fet man.

18. Och när han hade överlämnat gåvan sände han iväg folket som hade burit gåvan.

19. Men själv vände han om tillbaka vid avgudabilderna nära Gilgal och sa: Jag har ett hemligt ärende till dig, o konung. Denne sa: Var tysta! Och alla gick ut, som stod omkring honom. 20. Och Ehud kom fram till honom, där han satt i sommarsalen, som han hade för sig själv och Ehud sa: Jag har ett ord från Gud till dig. Då reste han sig från sin stol.

21. Då stack Ehud in sin vänstra hand

och tog svärdet från sitt högra lår och stötte det i hans buk,

22. så att till och med skaftet följde med in efter bladet, och bladet omslöt av fett, så att han inte kunde dra ut svärdet ur hans buk och inälvorna* kom ut.

**KXII: träck. KJV: avföring.*

23. Sedan gick Ehud ut i försalen och stängde igen dörrarna till salen efter sig och läste dem.

24. När han hade gått kom Eglons tjänare och när de såg att dörrarna till salen var låsta sa de: Han håller säkert på att uträtta sina behov* i sin sommarkammare.

1 Sam. 24:4.

**KJV: täcker sina fötter.*

25. Och de väntade så länge att de skämdes och se, han öppnade inte dörrarna till salen. Därför tog de nyckeln och öppnade *dem* och se, där låg deras herre död på golvet.

26. Medan de väntade hade Ehud flytt, och han hann förbi avgudabilderna och flydde till Seira.

27. Och det hände när han kom fram att han blåste i en basun i Efraims bergsbygd. Då drog Israels barn ner med honom från bergsbygden och han gick i spetsen för dem.

4 Mos. 10:9.

28. Och han sa till dem: Följ efter mig, för HERREN har gett era fiender moabiterna i er hand. Och de drog ner efter honom och intog vadställena över Jordan till Moabs land och lät ingen komma över.

Dom. 7:24, 12:5. 1 Sam. 17:47.

29. De slog vid detta tillfälle omkring 10 000 moabiter, alla starka och tappra män och inte en enda kom undan.

30. Så blev på den dagen Moab kuvat under Israels hand, och landet hade ro i åttio år.

31. Efter honom kom Samgar, Anats son, som slog ihjäl 600 flisteer med en oxpik. Och han befriade också Israel.

Dom. 5:6.

Kapitel 4

Debora. Baraks seger över Sisera. Siseras död för Jaels hand.

När Ehud var död gjorde Israels barn åter det som var ont i HERRENS ögon.

Dom. 2:11, 3:12, 8:33.

2. Då prisgav HERREN dem i den kananeiske kungen Jabins hand, som regerade i Hasor. Befälhavare för hans armé var Sisera, som bodde i Haroset-Haggiojim*.

Jos. 11:10. Dom. 2:14, 3:8,

1 Sam. 12:9.**KXII* och *KJV*: *hedningarnas Haroset.*

3. Och Israels barn ropade till HERREN, för han hade 900 vagnar av järn och han förtryckte Israels barn hårt i tjugo år.

4. På den tiden var Debora, en profetissa, Lappidots hustru, domare i Israel.

5. Hon brukade sitta under Debora-palmen mellan Rama och Betel i Efraims bergsbygd och Israels barn kom dit upp till henne för att få dom i rättstvister.

6. Och hon sände bud och kallade till sig Barak, Abinoams son från Kedesh i Naftali, och sa till honom: Har inte HERREN, Israels Gud, befallt: Bege er iväg och dra *upp* mot berget Tabor och tag med dig 10 000 man av Naftalis barn och Sebulons barn?

Hebr. 11:32.

7. För jag vill föra Sisera, befälhavare för Jabins armé, med hans vagnar och skaror till dig vid bäcken Kishon och ge honom i din hand?

Ps. 83:10.

8. Då sa Barak till henne: Om du går

med mig så går jag, men om du inte går med mig, *så* går inte heller jag.

9. Då svarade hon: Ja, jag ska verkligen gå med dig, men äran skall då inte bli din på den väg du går, utan HERREN ska prisge Sisera i en kvinnas hand. Och Debora bröt upp och följde med Barak till Kedesh.

10. Då kallade Barak samman Sebulon och Naftali till Kedesh, och drog till fots med 10 000 man dit upp och Debora följde med honom.

11. Men keniten Heber hade skilt sig från de *andra* keniterna, som var ättlingar till Moses svärfar Hobab, och hade satt upp sina tält ända fram till terebinten i Saannim, som *låg* nära Kedesh.

4 Mos. 10:29. Jos. 19:33. Dom. 1:16.

12. När det blev berättat för Sisera att Barak, Abinoams son, hade dragit upp på berget Tabor,

13. då samlade Sisera alla sina vagnar, 900 vagnar av järn, och allt folk som *var* med honom, från Haroset-Haggiojim till bäcken Kishon.

14. Men Debora sa till Barak: Bryt upp, för detta är dagen då HERREN har gett Sisera i din hand. Har inte HERREN dragit ut framför dig? Så gick Barak ner från berget Tabor, och 10 000 man följde honom.

2 Sam. 5:24. Hebr. 11:32.

15. Och HERREN spred förvirring hos Sisera och bland alla *hans* vagnar och i hela *hans* här med svärdsegg inför Barak, så att Sisera steg ned från sin vagn och flydde till fots.

Jos. 10:10. Dom. 5:20. Ps. 83:10.

16. Men Barak jagade efter vagnarna och efter hären ända till Haroset-Haggiojim och hela Siseras här föll för svärdsegg, så att inte en enda blev kvar.

17. Men Sisera hade flytt till fots till Jaelns tält, hustru till keniten Heber, för *det rådde* fred mellan Jabin, kungen i Hasor, och keniten Hebers familj.

18. Och Jael gick ut för att möta Sisera och sa till honom: Kom in, min herre, kom in till mig, var inte rädd. Och när han hade kommit in till henne i tältet, lade hon ett täcke över honom.

19. Så sa han till henne: Jag ber dig, ge mig lite vatten att dricka för jag är törstig. Då öppnade hon en lägel med mjölk och gav honom att dricka och täckte över honom. Dom. 5:25.

20. Och han sa till henne: Ställ dig vid ingången till tältet och om någon kommer och frågar dig och säger: Finns det någon man här? Så ska du svara: Nej.

21. Då grep Jael, Hebers hustru, en tältplugg och tog en hammare i sin hand och smög fram till honom och slog pluggen genom hans tinning så att den trängde ner i marken, för han var uttröttad och låg i djup sömn. Så dog han.

22. Och se, då Barak jagade efter Sisera, kom Jael ut för att möta honom och sa: Kom, jag vill visa dig den man, som du letar efter. Och när han kom in i hennes *tält*, se, *då* låg Sisera död, med tältpluggen genom tinningen.

23. Så kuvade Gud på den dagen Jabin, kungen i Kanaan, inför Israels barn.

24. Och Israels barns hand hade framgång och segrade över Jabin, kungen i Kanaan, tills de hade gjort slut på Jabin, kungen i Kanaan*.

*Vulg och KXII: honom.

Kapitel 5

Deboras och Baraks segerång

Då sjöng Debora och Barak, Abinoams son, på den dagen och det löd:

2. Prisa HERREN för Israels hämnd, när folket villigt offrade sig självt.

3. Hör, ni kungar! Lyssna, ni furstar! Jag, *ja* jag vill sjunga för HERREN, jag vill lovsjunga HERREN, Israels Gud.

4. HERRE, när du drog ut från Seir när du tågade ut från Edoms land, då bävade jorden, då strömmade* *det* från himlen, då strömmade *det* vatten från molnen. 5 Mos. 33:2. Ps. 68:8-9, 97:5.

*KJV: droppade.

5. Bergen smälte inför HERREN, detta Sinai inför HERREN, Israels Gud.

2 Mos. 19:18. Ps. 68:9.

6. I Samgars dagar, Anats sons, i Jaelns dagar låg vägarna öde och vandrarna gick på krokiga stigar. Dom. 3:31.

Dom. 4:17. Jes. 33:8.

7. Byarna* var inte bebodda, de förföll i Israel tills jag, Debora, trädde fram, tills jag trädde fram som en mor i Israel. *Alt. övers. Ingen ledare fanns, ingen fanns i Israel.

8. Man valde åt sig nya gudar, då stod kriget för dörren. Fanns där någon sköld eller spjut att se hos de 40 000 i Israel? 5 Mos. 32:17. 1 Sam. 13:19f.

9. Mitt hjärta *är* med Israels furstar, som frivilligt offrade sig bland folket. Prisa HERREN!

10. Tala, ni som rider på vita åsninnor, ni som sitter i rätten och *som* vandrar på vägen

11. *De som befriats* från bågskyttarnas rop vid vattenställena, de ska där berätta om HERRENS rättfärdiga gärningar, *även* de rättfärdiga gärningarna *mot invånarna* i hans

byar i Israel. Då ska HERRENS folk dra ner till portarna: 1 Sam. 12:7.

12. Vakna, vakna, Debora! Vakna, vakna, sjung en sång! Stå upp Barak! Och led dina fångar i fångenskap, du Abinoams son!

13. Då satte han honom som fanns kvar till att styra över de nobla bland folket. HERREN satte mig till att styra över hjältarna*.

*KJV: de mäktiga.

14. Från Efraim *fanns det* en rot, av dem *som var* emot Amalek. Efter dig, Benjamin, bland ditt folk, kom furstar ner från Makir och från Sebulon de som hanterar skrivpennan. Dom. 12:15.

15. Isaskars furstar var med Debora, liksom Isaskar och även Barak. Han blev sänd till fots ner i dalen, för bland Rubens ätter hölls grundliga rådslag.

16. Varför dröjde du kvar bland fällorna för att lyssna till bråkandet från hjordarna? För *bland* Rubens ätter fördes stora överläggningar.

17. Gilead dröjde på andra sidan Jordan, och Dan, varför blev han kvar vid skeppen? Aser satt kvar vid havets strand, och dröjde vid dess vikar.

18. Sebulon och Naftali *var* ett folk *som* vågade sitt liv in i döden, på fältets höjder.

19. Kungar kom *och* stred. Då stred Kanaans kungar vid Taanak, nära Megiddos vatten. *Men* byte av silver vann de inte.

20. De stred från himlen, stjärnorna i sina banor stred mot Sisera.

2 Mos. 14:25. Jos. 10:14. Dom. 4:15.

21. Bäckan Kishon svepte dem bort, den urgamla bäcken, bäcken Kishon. O, min själ, du har trampat ner de starka.

Dom 4:7f. 1 Sam. 1:15.

22. Då dånade hästarnas hovar i

galopp, av deras tappra *ryttare* i galopp.

23. Förbanna Meros, säger HERRENS ängel, förbanna dem som bor där, därför att de inte kom till HERRENS hjälp, till HERRENS hjälp mot de mäktiga.

Dom. 6:11.

24. Välsignad framför kvinnor ska Jael vara, keniten Hebers hustru, välsignad ska hon vara, framför alla kvinnor som bor i tält.

Dom. 4:17f. Luk. 1:28.

25. Han bad om vatten *och* hon gav *honom* mjölk. Tjockmjölk* bar hon fram i en högtidsskål.

*KJV: smör.

26. Hon grep tältpluggen med sin hand och arbetshammaren i sin högra hand. Och med hammaren slog hon Sisera, hon krossade hans huvud, när hon slog sönder och genomborrade hans tinning.

27. Vid hennes fötter sjönk han ihop, föll och blev liggande. Vid hennes fötter sjönk han ihop och föll. Där han sjönk ihop, där föll han ner död.

28. Siseras mor såg ut genom fönstret och ropade genom gallret: Varför kommer hans vagn så långsamt? Varför dröjer *ljudet* från hans vagnshjul?

29. Hennes visa hovtärnor svarade henne, ja, hon återgav svaren till sig själv:

30. Har inte de funnit och delat bytet? En flicka eller två åt varje man, åt Sisera ett byte av olika färger, ett byte av olika färgade stickade kläder, av färgade stickade kläder på båda sidor *lämpliga* runt halsarna på *dem som tagit* byte.

31. Så låt alla dina fiender förgås, o HERRE. Men de, som älskar honom, *må* likna solen, när den går upp i kraft. Och landet hade *nu* ro i fyrtio år.

2 Sam. 23:4. Ps. 68:2, 89:37.

Kapitel 6

Gideons kallelse och början av hans verksamhet.

När Israels barn gjorde det som var ont i HERRENS ögon, så gav han dem i midjaniternas hand i sju år.

Dom. 2:11, 19, 3:12, 4:1.

2. Och midjaniternas hand blev så övermäktig mot Israel att på grund av midjaniterna så gjorde sig Israels barn hålör, som finns i bergen, och grottor och starka fästen.

1 Sam. 13:6.

3. Och när israeliterna hade sått, drog midjaniterna, amalekiterna och österlänningarna upp mot dem.

5 Mos. 28:33.

4. Och de slog läger emot dem och förstörde landets gröda ända fram till Gaza. De lämnade inget ätbart kvar åt Israel, varken får, oxar eller åsnor.

3 Mos. 26:16. 5 Mos. 28:31.

5. För de drog dit upp med sin boskap och sina tält. De kom talrika som gräshoppor, för varken de själva eller deras kameler var möjliga att räkna och de kom in i landet för att förstöra det.

Dom. 7:12, 8:10. Jer. 46:23.

6. Så blev Israel mycket försvagat på grund av midjaniterna, och Israels barn ropade till HERREN.

7. Och det hände, när Israels barn ropade till HERREN för midjaniternas skull,

Dom. 3:9, 15, 10:10. 1 Sam. 3:20–21.

8. att HERREN sände en profet till Israels barn som sa till dem: Så säger HERREN, Israels Gud: Jag förde er upp ur Egypten och hämtade er ut ur trädhuset.

9. Och jag räddade er från egyptiernas hand och från alla era förtryckares hand. Jag drev bort dem från er och gav deras land åt er.

10. Och jag sa till er: Jag är HERREN,

er Gud. Frukta inte amoreernas gudar, i vilkas land ni bor. Men ni lydte inte min röst.

2 Kung. 17:35f.

11. Och HERRENS ängel kom och satte sig under en ek som fanns i Ofra, som tillhörde abiesriten Joas. Dennes son Gideon höll på att tröska ut vete i vinpressen, för att gömma det för midjaniterna.

Dom. 2:1, 13:3.

Jos. 17:2. Hebr. 11:32.

12. Och HERRENS ängel uppenbarade sig för honom och sa till honom: HERREN är med dig, du tappre stridsman.

13. Gideon svarade honom: Min Herre, om HERREN är med oss, varför har då allt detta drabbat oss? Och var är alla hans under, som våra fäder har berättat om och sagt: Har inte HERREN fört oss upp ur Egypten? Men nu har HERREN övergivit oss och gett oss i midjaniternas händer.

2 Mos. 13:14. Ps. 44:10-11.

14. Då såg HERREN på honom och sa: Gå i denna din kraft, och du ska befria Israel ur midjaniternas hand. Har jag inte sänt dig?

15. Och han sa till honom: O, min Herre, hur ska jag kunna befria Israel? Se, min ätt är den ringaste i Manasse och jag är den yngste i min fars hus.

2 Mos 3:11. 1 Sam 9:21. Jer 1:6.

16. Då sa HERREN till honom: Sannerligen, jag ska vara med dig och du ska slå midjaniterna, som om de vore en enda man.

2 Mos. 3:12. Jos. 1:5.

17. Men han sa till honom: Om jag har funnit nåd för dina ögon, så ge mig ett tecken att det är du som talar med mig.

Dom. 6:36–40. 2 Sam. 15:25.

18. Jag ber dig, gå inte härifrån förrän jag kommer tillbaka till dig och bär fram min offergåva och lägger den

framför dig. Och han sa: Jag ska stanna tills du kommer tillbaka.

19. Och Gideon gick och gjorde i ordning en killing och osyrat bröd av en efa mjöl. Han lade köttet i en korg och hällde spadet i en kruka. Sedan bar ut *det* till honom under terebinten och satte fram *det*.

20. Då sa Guds ängel till honom: Tag köttet och det osyrade brödet och lägg *det* på denna klippan och håll spadet över. Och han gjorde så.

21. Då räckte HERRENS ängel ut staven, som han *hade* i handen och rörde med spetsen vid köttet och det osyrade brödet. Och eld slog ut ur klippan och förtärde köttet och det osyrade brödet. Sedan försvann HERRENS ängel ur hans åsyn.

3 Mos. 9:24. Dom. 6:21-22, 13:3.

22. Och när Gideon insåg att det *var* HERRENS ängel, sa Gideon: O, Herre GUD, för jag har ju sett HERRENS ängel ansikte mot ansikte!

1 Mos. 32:30. 2 Mos. 33:20. Dom. 13:22.

23. Men HERREN sa till honom: Frid *vare* med dig! Frukta inte, du ska inte dö.

24. Då byggde Gideon där ett altare åt HERREN och kallade det HERREN är frid. Det står kvar än i dag i det abiesritiska Ofra.

1 Mos 33:20.

2 Mos. 17:15. Jos. 22:34. Ef. 2:14.

25. Och det hände i samma natt att HERREN sa till honom: Ta din fars ungtjur, även den andra, sjuåriga tjuren och riv ner baalsaltaret som tillhör din far, och hugg sönder Aseran som *står* bredvid det.

2 Mos. 34:13. 5 Mos. 7:5.

2 Kung. 11:18, 23:12, 15. 2 Krön. 14:3.

26. Och bygg ett altare åt HERREN, din Gud, överst på denna klippa på föreskrivet sätt, och tag den andra

tjuren och offra den till brännoffer med veden från Aseran, som du ska hugga sönder.

27. Då tog Gideon *med sig* tio män av sina tjänare och gjorde som HERREN hade sagt till honom. Men eftersom han fruktade för sin fars hus och för männen i staden, så kunde han inte göra *det* på dagen utan han gjorde *det* på natten.

28. Och när männen i staden tidigt följande morgon steg upp, se, då var Baals altare nerbrutet, och Aseran bredvid sönderhuggen och den andra tjuren var offrad på det altare, *som blivit* uppbyggt.

Dom. 13:20.

29. Och de sa till varandra: Vem har gjort detta? När de undersökte saken och hörde sig för fick de veta *att* Gideon, Joas son, hade gjort det.

30. Då sa männen i staden till Joas: För ut din son. Han måste dö, för han har brutit ner Baals altare och eftersom han har huggit sönder Aseran som *stod* bredvid det.

31. Men Joas sa till alla som stod omkring honom: Vill ni föra Baals talan? Vill ni hjälpa honom? Den som försvarar honom ska bli dödad medan *det ännu är* morgon. Om han är en Gud, låt honom då försvara sig själv, eftersom *någon* har brutit ner hans altare.

1 Kung. 18:21, 27.

32. Från den dagen kallade man honom Jerubbaal* och sa: låt Baal försvara sig mot honom, eftersom han har brutit ner hans altare.

Dom. 7:1. *låt Baal försvara sig.

33. Då församlade sig midjaniterna, amalekiterna och österlänningarna och drog över* och slog läger i Jisreels dal.

*Dvs. Jordan.

34. Men HERRENS Ande kom över Gideon och han blåste i en basun, och abiesriterna samlades och följde honom.

Dom. 3:10, 27.

1 Krön. 12:18. 2 Krön. 24:20. Luk. 24:49.

35. Han sände ut budbärare över hela Manasse, och de samlades också och följde honom. Han sände även budbärare till Aser, Sebulon och Naftali, och de drog upp för att möta dem.

36. Och Gideon sa till Gud: Vill du rädda Israel genom min hand, som du har sagt,

1 Sam. 10:7.

37. se, *då* vill jag lägga avklippt ull på tröskplatsen. Om det kommer dagg endast på ullen och *det är* torrt överallt på marken, då vet jag att du ska rädda Israel genom min hand, så som du har sagt.

38. Och det skedde så. För han steg upp tidigt följande morgon och kramade ihop ullen och pressade ut daggen ur ullen, en skål full med vatten.

39. Men Gideon sa till Gud: Låt inte din vrede brinna mot mig, om jag talar än en gång. Jag ber dig, låt mig få försöka bara en gång till med ullen. Låt nu endast ullen förbli torr men låt det bli dagg överallt på marken.

1 Mos. 18:30, 32. Dom. 7:4.

40. Och Gud gjorde så den natten. Endast ullen var torr, medan det var dagg överallt på marken.

Kapitel 7

Gideons seger över midjaniterna.

Och Jerubbaal, *det är* Gideon, steg tidigt upp och allt folket som var med honom och de slog läger vid

Harodskällan, så att midjaniternas läger var på norra sidan om dem, vid Morehöjden i dalen.

1 Mos. 12:6. 5 Mos. 11:30. Dom. 6:32.

2. Och HERREN sa till Gideon: Du har för mycket folk med dig för att jag skulle vilja ge midjaniterna i deras hand. Israel skulle då kunna berömma sig mot mig och säga: Min egen hand har räddat mig.

5 Mos. 8:17-18. Jes. 10:13. 14. Amos 6:13.

3. Därför, kungör nu inför folkets öron och säg: Den som är förskräckt och rädd, må vända om och skynda sig från Gileads berg. Då vände 22 000 av folket tillbaka och bara 10 000 stannade kvar.

5 Mos. 20:8.

4. Och HERREN sa till Gideon: Det är fortfarande för mycket folk. För ner dem till vattnet, så skall jag där göra ett urval bland dem åt dig. Och det ska ske när jag säger till dig: Denne ska gå med dig, så ska han gå med dig. Och när jag säger till dig: Denne ska inte gå med dig, så ska han inte gå med dig.

1 Kung. 10:1.

5. Så förde han folket ner till vattnet. Och HERREN sa till Gideon: Var och en som läppjar av vattnet med sin tunga som en hund läppjar, honom ska du ställa för sig, *och* på samma sätt var och en som böjer på sina knän för att dricka.

6. Och antalet av dem, som hade läppjat *genom att föra* sin hand till munnen var 300 män. Men alla de övriga av folket lade sig på knä för att dricka vatten.

7. HERREN sa då till Gideon: Med de 300 män som har läppjat *av vattnet* ska jag rädda er och ge midjaniterna i din hand. Men låt alla de *övriga* av

folket bege sig hem, var och en till sitt.

1 Sam. 14:6. 2 Krön. 14:11.

8. Och folket tog till sig proviant och sina basuner. Men alla *de övriga av* Israel, skickade han iväg, var och en till sitt tält, och behöll dessa 300 män. Och midjaniternas läger låg nedanför honom i dalen.

9. Och det hände samma natt att HERREN sa till honom: Stå upp och gå ner till lägret, för jag har gett det i din hand.

10. Men om du är rädd för att gå dit ner, ta *då* med dig din tjänare Pura ner till lägret.

11. Och du ska höra vad de säger. Sedan ska dina händer bli styrkta till att dra ner mot lägret. Då gick han ner med sin tjänare Pura till utkanten av lägret där de beväpnade männen var.

12. Och midjaniterna, amalekiterna och alla österlänningarna låg där i dalen, talrika som gräshoppor. Och deras kameler var oräkneliga, talrika som sanden på havets strand.

Jos. 11:4. Dom. 6:5, 8:10.

13. Då nu Gideon kom dit, se, *då fanns där* en man som berättade en dröm för sin kamrat och sa: Se, jag drömde en dröm, och se, en kornbröds-kaka kom rullande in i midjaniternas läger, och kom fram till ett tält och stötte emot det så att det föll och vändes upp och ner och tältet blev liggande.

14. Då svarade hans kamrat och sa: Detta *är* ingenting annat än israeliten Gideons, Joas sons, svärd. Gud har gett midjaniterna och hela lägret i hans hand.

15. När Gideon nu hörde drömmen berättas och dess uttydning, tillbad han. Därefter vände *han* tillbaka till

Israels läger och sa: Stå upp, HERREN har gett midjaniternas läger i er hand.

16. Och han delade de 300 männen i tre grupper och gav varje man en basun* i sin hand *och* tomma krukor med facklor inne i krukorna.

*Hebr. *Shofar*.

17. Och han sa till dem: Se på mig och gör på samma sätt! Och se, när jag har kommit till utkanten av lägret, då skall ni göra precis som jag gör.

18. När jag blåser i basunen, jag och alla som är med mig, då ska ni också blåsa i basunerna runt hela lägret och ropa: För HERRENS *svärd* och för Gideon!

19. Så kom Gideon och 100 män med honom till utkanten av lägret, i början av den mellersta nattvakten, just när man hade ställt ut vakterna. Och de blåste i basunerna och krossade krukorna, som de *hade* i händerna.

20. Så blåste alla tre grupperna i basunerna och slog sönder krukorna. I vänster hand höll de facklorna och i höger hand basunerna för att blåsa *i dem* och de ropade: För HERRENS svärd och för Gideon!

21. Och var och en stod kvar på sin plats, runt omkring lägret. Då rusade hela hären upp och flydde skrikande.

22. När de 300 blåste i basunerna, lät Herren alla i lägret vända sina svärd mot varandra. Och hären flydde till Bet-Hasitta, i riktning mot Serera, ända till Abel-Meholas gräns vid Tabbat.

1 Sam. 14:20. 1 Kung. 4:12, 19:16.

23. Då samlades Israels män från Naftali och från Aser och från hela Manasse och förföljde midjaniterna.

24. Gideon sände då budbärare över hela Efraims bergsbygd och sa: Dra ner mot midjaniterna och spärra

flodövergångarna för dem fram till Bet-Bara vid Jordan. Då samlades alla Efraims män och spärrade flodövergångarna fram till Bet-Bara vid Jordan.

Dom. 3:28, 12:5.

25. Och de tog två midjanitiska furstar till fånga, Oreb och Seeb. De dödade Oreb vid Orebsklippan och Seeb dödade de vid Seeb's vinpress. Sedan förföljde de midjaniterna och förde Orebs och Seeb's huvuden till Gideon på andra sidan Jordan.

Ps. 83:12.

Jes. 9:4, 10:26.

Kapitel 8

Efraims mäns knot. Fullföljandet av segern över midjaniterna. Gideons vägran att bli kung, hans efod i Ofra. Hans söner. Hans död och begravning.

Och Efraims män sa till honom: Varför gjorde du så här mot oss, och inte kallade på oss när du drog ut till strid mot midjaniterna? Och de gick skarpt till rätta med honom.

Dom. 12:1.

2. Men han sa till dem: Vad har jag nu gjort i jämförelse med er? Är inte Efraims efterskörd bättre än Abiesers vinbärgning?

Dom. 6:11, 34.

3. Gud har överlämnat i era händer de midjanitiska furstarna Oreb och Seeb. Och vad skulle jag ha kunnat göra i jämförelse med er? Då han sagt detta, stillades deras vrede mot honom.

4. När Gideon kom till Jordan, gick de över, han tillsammans med de 300 män som var med honom. De var trötta men fortsatte att förfölja dem.

5. Och han sa till männen i Suckot: Jag ber er, ge några brödkakor åt folket som följer mig, för de är utmattade, och jag håller på att förfölja Seba och

Salmunna, de midjanitiska kungarna. 6. Men ledarna i Suckot sa: Är Sebas och Salmunnas händer redan i din hand, eftersom vi skulle ge bröd åt din krigshär?

7. Då sa Gideon: På grund av detta ska jag söndertröska ert kött med ökentörnen och tistlar, när Herren har gett Seba och Salmunna i min hand.

8. Och han fortsatte därifrån upp till Penuel och sa samma sak till dem som var där. Och männen i Penuel svarade honom, som männen i Suckot hade svarat honom.

9. Då talade han också till männen i Penuel och sa: När jag kommer tillbaka välbehållen*, ska jag bryta ner det här tornet.

*KJV och KXII: i frid.

10. Just då befann sig Seba och Salmunna i Karkor med sina härar, omkring 15 000 man. Det var allt som fanns kvar av österlänningarnas här. De stupade utgjorde nämligen 120 000 män beväpnade med svärd.

11. Och Gideon drog upp på karavanvägen öster om Noba och Jogbeha och slog hären, för hären trodde sig vara i säkerhet.

12. Då Seba och Salmunna flydde, förföljde han dem och tog de två midjanitiska kungarna Seba och Salmunna till fånga och skingrade hela hären.

13. Sedan återvände Gideon, Joas son, från striden, innan solen* hade gått upp.

*Alt. övers. från Hereshöjden.

14. Och han grep en ung man från Suckots män och förhörde honom. Och han skrev upp åt honom Suckots furstar och dess äldste, sjuttiosju män.

15. Och han kom till männen i Suckot och sa: Se, här äro Seba och Salmunna,

med vilka ni hånade mig och sa: Är då redan Sebas och Salmunnas händer i din hand, att vi skulle ge bröd åt dina trötta män?

16. Och han tog de äldste i staden och törne från öknen och tistlar, och med dem straffade han männen i Suckot.

17. Och tornet i Penuel rev han ner och dödade männen i staden.

18. Sedan sa han till Seba och Salmunna: Hurdana *var de* män, som ni dödade på Tabor? Och de svarade: De *var* sådana som du, var och en såg ut som en kungason.

19. Då sa han: De *var* mina bröder, min moders söner. *Så sant* som HERREN lever, om ni hade låtit dem leva, skulle jag inte ha dödat er.

20. Och han sa till Jeter, sin förstfödde: Stå upp *och* döda dem. Men pojken drog inte ut sitt svärd, för han fruktade, eftersom han *ännu* var ung.

21. Då sa Seba och Salmunna: Stå upp själv och slå ner oss. För som mannen *är, så är* hans styrka. Så stod Gideon upp och dödade Seba och Salmunna och tog de prydnader som deras kameler *hade* runt halsen. Ps. 83:12.

22. Då sa männen från Israel till Gideon: Härska du över oss*, både du och din son och även din sonson, för du har räddat oss ur midjaniternas hand. *KXII: Var herre över oss

23. Men Gideon sa till dem: Jag ska inte härska över er, inte heller min son ska härska över er, *utan* HERREN ska härska över er. 1 Sam. 8:7, 10:19, 12:12.

24. Så sa Gideon till dem: En sak vill jag be er om: Att var och en ger mig öronringarna av sitt byte. Eftersom de var ismaeliter, så hade de öronringar av guld.

25. Då svarade de: Dem vill vi gärna ge. Och de bredde ut ett klädesplagg och var och en kastade där öronringarna av sitt byte. 4 Mos. 31:9.

26. Och guldringarna som han hade begärt, vägde 1 700 *siklar* i guld, förutom de halsprydnader, örhängen och de purpurroda kläder, som de midjanitiska kungarna burit och förutom de kedjor som *suttit* kring halsen på deras kameler.

27. Och Gideon gjorde av detta en efod* och satte upp den i sin stad Ofra. Hela Israel bedrev hor** med den och den blev en snara för Gideon och hans hus. 2 Mos. 28:4f. Dom. 17:5.

*efod. Ibland ett heligt klädesplagg bland prästerskapet ibland ett hedniskt föremål förknippat med avgudar. **Alt. övers. trolös avgudadyrkan.

28. Så kuvades Midjan inför Israels barn och lyfte inte mer sitt huvud. Och landet hade ro i fyrtio år, så länge Gideon levde. Dom. 5:31.

29. Och Jerubbaal, Joas son, gick därifrån och stannade i sitt hus.

30. Och Gideon var far till sjuttio söner, för han hade många hustrur.

31. Och hans bihustru som *var* i Sikem, födde honom också en son, som han gav namnet Abimelek.

32. Och Gideon, Joas son, dog i hög ålder och blev begravd i sin fader Joas grav i det abiesritiska Ofra.

33. Men så snart Gideon hade dött, vände Israels barn om igen och bedrev hor* med baalerna. De gjorde Baal-Berit** till sin gud. Dom. 2:11, 9:4.

*Alt. övers. trolös avgudadyrkan. **förbundets herre.

34. Och Israels barn kom inte längre ihåg HERREN sin Gud, som hade befriat dem från alla deras fienders hand som omgav dem.

35. Inte heller visade de Jerubbaals,

Gideons, hus någon godhet, för allt det goda som han hade gjort mot Israel.

Dom. 9:5, 16.

Kapitel 9

Abimeleks ogärningar och undergång.

Men Abimelek, Jerubbaals son, begav sig till sina morbröder i Sikem och talade med dem och med alla, som var släkt med hans morfars hus och sa:

Dom. 8:31.

2. Jag ber er, tala *så att* alla män i Sikem hör det: Vilket *är* bäst för er, att alla Jerubbaals sjuttio söner råder över er, eller att en enda *man* råder över er? Kom också ihåg att jag är ert kött och ben.

3 Hans morbröder framförde då hans sak så att alla män i Sikem hörde det. Och deras hjärtan vändes till att följa Abimelek, för de sa: Han *är* vår bror.
4. Och de gav honom sjuttio siklar silver ur Baal-Berits tempel som Abimelek använde för att anställa dåliga och opålitliga män som följde honom.

Dom. 8:33.

5. Sedan begav han sig till sin fars hus i Ofra och dödade sina bröder, Jerubbaals sjuttio söner, på en sten. Men Jotam, Jerubbaals yngste son, klarade sig eftersom han hade gömt sig.

2 Kung. 10:7, 11:1.

6. Och alla män i Sikem och alla i Millos hus* samlade sig och begav sig till terebinten, *där* minnesstenen står i Sikem, och gjorde *där* Abimelek till kung.

Jos. 24:25, 26. *borgen i Sikem.

7. Då man berättade *detta* för Jotam, gick han och ställde sig på toppen av berget Gerissim och höjde rösten och

ropade till dem: Hör på mig, ni män i Sikem, så att Gud må höra på er.

8. *En gång* gick träden för att smörja en kung över sig och sa till olivträdet: Bli du kung över oss!

9. Men olivträdet svarade dem: Skulle jag avstå från min olja*, den som genom mig ärar *både* Gud och människor, och gå för att upphöjas över *de andra* träden? *KJV och KXII: fetma.

10. Då sa träden till fikonträdet: Kom du *och* bli vår kung!

11. Men fikonträdet svarade dem: Skulle jag avstå från min sötma och min goda frukt och gå för att upphöjas över *de andra* träden?

12. Då sa träden till vinträdet: Kom du *och* bli vår kung!

13. Men vinträdet svarade dem: Skulle jag avstå från mitt vin, som gläder Gud och människor och gå för att upphöjas över *de andra* träden?

Ps. 104:15.

14. Då sa alla träden till törnbusken: Kom du *och* bli vår kung!

2 Kung. 14:9.

15. Men törnbusken svarade träden: Om det är sant att ni vill smörja mig till kung över er, kom *då* och tag er tillflykt under min skugga. Men om inte, ska eld gå ut från törnbusken och förtära cedrarna på Libanon.

16. För den skull, om ni nu har handlat rätt och riktigt när ni gjorde Abimelek till kung. Och om ni har behandlat Jerubbaal och hans hus väl och har gjort så mot honom, som hans gärningar förtjänar,

17. – för min far stred för er skull och vågade sitt liv och räddade er från midjaniternas hand,

Dom. 6:33f.

18. men ni har i dag rest er upp mot min fars hus och dödat hans sjuttio

söner på en sten och gjort Abimelek, hans tjänstekvinnas son, till kung över Sikems män, eftersom han är er bror, –

19. om ni nu denna dag har handlat rätt och riktigt mot Jerubbaal och mot hans hus, gläd er *då* över Abimelek och låt honom också glädjas över er.

20. Men om inte, så må eld gå ut från Abimelek och förtära männen i Sikem och Millo hus, och må eld gå ut från männen i Sikem och från Millos hus och förtära Abimelek.

21. Sedan flydde Jotam därifrån och begav sig till Beer och slog sig ner där i fruktan för sin bror Abimelek.

22. När Abimelek hade härskat över Israel i tre år,

23. sände Gud en ond ande mellan Abimelek och männen i Sikem. Och männen i Sikem handlade svekfullt mot Abimelek, 1 Sam. 16:14-15, 18:10, 19:9.

24. för att grymheten mot Jerubbaals sjutio söner skulle komma och deras blod bli lagt på Abimelek deras bror, som dödade dem. Och på männen i Sikem, som hade hjälpt honom i dödandet av hans bröder.

25. Och männen i Sikem lade bakhåll för honom på bergshöjderna och de rånade alla som tog den vägen. Och detta blev berättat för Abimelek.

26. Så kom Gaal, Ebeds son, och hans bröder och gick över till Sikem, och Sikems män fick förtroende för honom.

27. Så drog de ut på åkrarna och skördade sina vingårdar och de trampade *druworna* och ordnade en fest*. Och de gick de in i sin guds hus och åt och drack och förbannade Abimelek.

*KJV: gjorde sig glada.

28. Och Gaal, Ebeds son, sa: Vem *är* Abimelek och vem *är* Sikem, eftersom vi skulle tjäna honom? *Är han* inte Jerubbaals son och Sebul hans tillsyningsman? Tjäna *istället* Hamors, Sikems fars, män, för varför skulle vi tjäna honom? 1 Mos. 34:2.

29. Gud give att jag hade makt* över detta folk! Då skulle jag driva bort Abimelek. Och han sa till Abimelek: Utöka din här och dra ut.

*KJV: detta folk var under min hand.

30. Då Sebul, stadens härskare, fick höra vad Gaal, Ebeds son, hade sagt, blev han mycket vred.

31. Han sände då i hemlighet bud till Abimelek och lät säga: Se, Gaal, Ebeds son, och hans bröder har kommit till Sikem och se, de uppviglar staden mot dig.

32. Så bryt därför upp i natt, du och folket som *är* med dig, och lägg dig i bakhåll på fältet.

33. Och det ska ske, så snart solen går upp, att du ska stå upp tidigt och gå till anfall mot staden. När han och folket som är med honom drar ut mot dig, gör då med dem vad du får tillfälle till.

34. Abimelek och allt folket som *var* med honom bröt då upp om natten och lade sig i bakhåll mot Sikem i fyra grupper.

35. Och Gaal, Ebeds son, kom ut och ställde sig vid ingången till stadsporten. Då bröt Abimelek med sitt folk fram från bakhållet.

36. Då nu Gaal såg folket, sa han till Sebul: Se, det kommer folk ner från bergshöjderna! Men Sebul sa till honom: Du ser skuggan av bergen *som om de vore* människor.

37. Men Gaal talade på nytt och

sa: Se, det kommer folk ner från Mittelhöjden och en annan skara kommer från teckentydareken.

38. Då sa Sebul till honom: Var *är* nu dina stora ord, du som sa: Vem är Abimelek, eftersom vi skulle tjäna honom? *Är* inte detta det folk, som du har föraktat? Dra ut, jag ber dig nu, och strid mot dem!

39. Gaal drog ut i spetsen för Sikems män och stred mot Abimelek.

40. Men Abimelek förföljde honom, och han flydde för honom, och många föll slagna och sårade ända fram till stadsporten.

41. Abimelek stannade sedan kvar i Aruma. Men Sebul drev bort Gaal och hans bröder, så att de inte kunde bo i Sikem.

42. Och det hände dagen därpå att folket gick ut på fältet, och man berättade detta för Abimelek.

43. Då tog han folket och delade upp dem i tre grupper och lade sig i bakhåll på fältet. När *han* tittade, så *fick han* se att folket gick ut ur staden, då ryckte han fram mot dem och slog dem.

44. Och Abimelek och den gruppen som var med honom, gick till anfall och ställde sig vid ingången till stadsporten, medan de båda andra grupperna anföll alla *dem*, som *befann sig* ute på fälten och slog dem.

45. Abimelek angrep staden hela den dagen. Och han intog staden och dödade dem som *fanns* där inne. Sedan rev han ner staden och beströdde den med salt. 5 Mos. 29:23. Ps. 107:34. Jer. 17:6.

46. Och när alla männen i Sikems torn hörde *detta*, gick de in i fästningen i El-Berits tempel. Dom. 8:33.

47. Det blev då berättat för Abimelek

att alla männen i Sikems torn var samlade på ett ställe.

48. Då gick Abimelek upp till berget Salmon, han och allt folket som *var* med honom. Och Han tog en yxa i handen och högg av en trädgren. Så tog han den och lade den på sin axel och sa till folket som *var* med honom: Skynda er *och* gör detsamma som ni *har* sett mig göra.

49. Då gjorde allt folket på samma sätt, var och en högg ner sig egen gren och följde Abimelek, och lade *dem* intill fästningen och tände eld på fästningen över dem, så att också alla människor i Sikems torn dog, omkring tusen män och kvinnor.

50. Sedan begav sig Abimelek till Tebes och belägrade Tebes och intog det.

51. Men det fanns ett stark torn mitt i staden och dit flydde alla män och kvinnor, alla stadens invånare och de stängde in sig. Sedan steg de upp på tornets tak.

52. Men Abimelek kom till tornet och stred mot det och närmade sig tornets port för att bränna upp den.

53. Då kastade en kvinna ner ett stycke av en kvarnsten på Abimeleks huvud och krossade hans skalle.

2 Sam. 11:21.

54. Då ropade han genast till den unge mannen, som bar hans vapen och sa till honom: Dra ut ditt svärd och döda mig så att de inte kan säga om mig: En kvinna dödade honom. Då genomborrade den unge mannen honom och han dog. 1 Sam. 31:4.

55. När nu Israels män såg att Abimelek var död, gick var och en *hem* till sitt.

56. Så betalade Gud tillbaka till Abimelek det onda som han hade gjort mot sin far, då han dödade sina sjuttio bröder.

Dom. 1:7.

57. Och allt det onda som Sikems män hade gjort, lät Gud komma tillbaka över deras huvuden. Så kom Jotams, Jerubaals sons, förbannelse över dem.

Kapitel 10

Tola och Jair. Israel åter i sina fienders hand.

Efter Abimelek trädde Tola fram för att rädda Israel. *Han var* son till Pua, son till Dodo, en man från Isaskar och han bodde i Samir i Efraims bergsbygd

2. och var domare i Israel i tjugotre år. Sedan dog han och blev begravd i Samir.

3. Efter honom trädde gileaditen Jair fram och var domare i Israel i tjugotvå år.

4. Och han hade trettio söner, som red på trettio åsnor, och de hade trettio städer som man än i dag kallar Jairs byar. De *ligger* i Gileads land.

4 Mos. 32:41. 5 Mos. 3:14. 1 Krön. 2:22.

5. Och Jair dog och blev begravd i Kamon.

6. Men Israels barn gjorde åter det som var ont i HERRENS ögon och tjänade baalerna och astarterna och Arams gudar, Sidons gudar, Moabs gudar, ammoniternas gudar och filisteernas gudar. De övergav HERREN och tjänade honom inte.

5 Mos. 31:16-17. Dom. 2:11f.

7. Då upptändes HERRENS vrede mot Israel och han prigsav dem i filisteernas och ammoniternas hand,

8. som från det året plågade och förtryckte Israels barn i arton år, alla de Israels barn som *bodde* på andra sidan Jordan, i amoreernas land, som *ligger* i Gilead.

5 Mos. 28:33.

9. Dessutom gick Ammons barn över Jordan för att strida mot Juda, och mot Benjamins och Efraims hus, så att Israel kom i stor nöd.

10. Då ropade Israels barn till HERREN och sa: Vi har syndat mot dig, för vi har övergivit vår Gud och tjänat baalerna.

Dom. 3:9, 15, 4:3.

11. Men HERREN sa till Israels barn: Har jag inte räddat er från egyptierna och från amoreerna, från Ammons barn och från filisteerna?

12. Dessutom förtryckte sidonierna och amalekiterna och maoniterna er och ni ropade till mig och jag räddade er från deras hand.

13. Ändå har ni övergivit mig och tjänat andra gudar. Därför vill jag inte längre hjälpa er.

5 Mos. 32:15f.

1 Sam. 8:8. Jer. 2:13.

14. Gå och ropa till de gudar, som ni har valt. Låt dem rädda er nu när ni är i nöd.

5 Mos. 32:37-38. Jer. 2:28.

15. Men Israels barn sa till HERREN: Vi har syndat. Gör du med oss det som du anser vara bäst. Men vi ber dig, befria oss bara denna gång.

1 Sam. 7:6, 12:10.

16. Sedan gjorde de sig av med de främmande gudarna de hade hos sig och tjänade HERREN. Då kunde han inte längre stå ut med* att se Israel lida.

5 Mos. 32:36. Jos. 24:23. 1 Sam. 7:4.

*KJV: och hans själ var bedrövad över Israels nöd.

17. Och Ammons barn samlades och slog läger i Gilead. Och Israels barn samlades och slog läger i Mispa.

18. Då sa folket *och* ledarna i Gilead,

till varandra: Vem är den, som vill börja striden mot Ammons barn? Han ska vara hövding över alla som bor i Gilead.

Dom. 11:6f.

Kapitel 11

Jefta. Hans seger och löfte. Jeftas dotter.

Gileaditen Jefta var en tapper stridsman. Han *var* son till en prostituerad och hans far hette Gilead.

Hebr. 11:32.

2. Men Gileads hustru födde honom söner och när de växte upp drev de bort Jefta och sa till honom: Du ska inte få dela arvet i vår fars hus, för du är son till en främmande kvinna.

3. Då flydde Jefta från sina bröder och bosatte sig i landet Tob* och till honom församlade sig dåligt folk och drog ut med honom.

2 Sam. 10:6-8.

**ett område som troligen låg öster om Jordan.*

4. Och det hände någon tid därefter att Ammons barn gav sig i strid med Israel.

Dom. 10:8-9.

5. Då nu Ammons barn stred med Israel, gick de äldste i Gilead för att hämta Jefta ut ur landet Tob.

6. Och de sa till honom: Kom och var vår anförare så att vi kan strida mot Ammons barn.

7. Men Jefta sa till de äldste i Gilead: Är inte ni de som hatar mig och som drivit mig ut ur min fars hus och nu kommer ni till mig, när ni är i nöd?

8. De äldste i Gilead svarade då Jefta: Därför kommer vi tillbaka till dig för att du ska gå med oss och hjälpa oss att strida mot Ammons barn. Du ska bli huvud över oss alla som bor i Gilead.

Dom. 10:18.

9. Jefta sa då till de äldste i Gilead: Om ni hämtar mig tillbaka för att strida mot Ammons barn och HERREN ger dem till mig, ska jag då vara ert huvud?

10. Då sa de äldste i Gilead till Jefta: HERREN vare vittne mellan oss, om vi inte gör som du har sagt.

1 Mos. 31:50. 1 Sam. 12:5. Jer. 42:5. Mal 2:14.

11. Så gick Jefta med de äldste i Gilead och folket satte honom till huvud och anförare över sig. Och Jefta bekräftade allt vad han hade sagt inför HERREN i Mispá.

12. Då skickade Jefta sändebud till kungen över Ammons barn och sa: Vad har du emot mig, eftersom du kommer mot mig för att strida mot mitt land?

13. Kungen över Ammons barn svarade då Jeftas sändebud: Därför att Israel, då de drog upp från Egypten, tog mitt land från Arnon ända till Jabbok och till Jordan, så ge nu tillbaka det utan strid.

4 Mos. 21:24.

14. Då skickade Jefta på nytt sändebud till Ammons barns kung

15. och sa till honom: Så säger Jefta: Israel har inte tagit något land vare sig från Moab eller från Ammons barn.

5 Mos 2:9, 18f.

16. För när Israel drog upp ur Egypten, vandrade de genom öknen ända till Röda havet och kom till Kadesh.

17. Därefter skickade Israel budbärare till kungen i Edom och sa: Jag ber dig, låt mig dra genom ditt land. Men kungen i Edom hörde inte *på detta*. På samma sätt skickade de också bud till kungen i Moab, men denne ville inte *beller*. Då stannade Israel i Kadesh.

4 Mos. 20:14f. Jos 24:9.

18. Och de vandrade genom öknen och gick runt Edoms land och Moabs land och kom öster om Moabs land och slog läger på andra sidan Arnon. Men de kom inte in på Moabs område, för Arnon *var* gräns mot Moab.

4 Mos. 21:13. 5 Mos. 2:8-9.

19. Sedan sände Israel budbärare till Sichon, amoreernas kung, kungen i Hesbon och sa till honom: Vi ber dig, låt oss gå genom ditt land fram till vårt område.

4 Mos. 21:21f. 5 Mos. 2:26f.

20. Men Sichon litade inte på Israel *och tillät dem inte* att gå genom hans område utan samlade allt sitt folk och slog läger i Jahas och stred mot Israel.

21. Men HERREN, Israels Gud, gav Sichon med allt hans folk i Israels händer, så att de slog dem. Så tog Israel hela det land i besittning, där amoreerna bodde.

22. De tog i besittning hela amoreernas område, från Arnon ända till Jabbok och från öknen ända till Jordan.

23. Så har nu HERREN, Israels Gud, fördrivit amoreerna för sitt folk Israel och du vill *nu* ta det i besittning?

24. Skulle inte du erövra det som Kemos, din gud, ger dig att erövra? Därför allt som HERREN, vår Gud, har drivit undan för oss, det tar vi i besittning.

4 Mos. 21:29. 1 Kung. 11:7.

25. Menar *du* att du på något sätt är bättre än Balak, Sippors son, kungen i Moab? Bråkade han någonsin med Israel eller gav han sig någonsin i strid med dem?

4 Mos. 22:2. Jos. 24:9. Mika 6:5.

26. Israel har ju i trehundra år bott i Hesbon med förorter, i Aroer med förorter och i alla städer som ligger vid Arnon, varför tog ni inte *då* tillbaka *detta* på den tiden?

27. Därför har jag inte syndat mot dig, men du gör orätt mot mig genom att du strider mot mig. HERREN, domaren, ska i dag döma mellan Israels barn och Ammons barn.

1 Mos. 16:5, 18:25, 31:53. 1 Sam. 24:16.

28. Men Ammons barns kung lyssnade inte på de ord, som Jefta sände till honom.

29. Då kom HERRENS Ande över Jefta och han drog genom Gilead och Manasse och vidare genom Misper, i Gilead. Och från Misper i Gilead ryckte han fram mot Ammons barn.

Dom. 3:10, 6:34.

30. Och Jefta gav ett löfte till HERREN och sa: Om du ger Ammons barn i min hand,

31. då ska det ske att vem som än kommer mot mig, ut genom dörrarna i mitt hus, när jag välbehållen kommer tillbaka från Ammons barn, ska i sanning tillhöra HERREN och jag ska offra det som ett brännoffer*.

3 Mos. 18:21.**människooffer var förbjudet i lagen.*

32. Så drog Jefta bort mot Ammons barn för att strida mot dem, och HERREN gav dem i hans händer.

33. Och han besegrade dem från Aroer ända fram emot Minnit, tjugo städer och ända till Abel-Keramim* *och* vållade dem ett mycket stort nederlag. Så blev Ammons barn kuvade under Israels barn.

Dom. 8:28. Jer. 32:4.

**KXII: Vingårdsplatsen.*

34. Då nu Jefta kom till sitt hus i Mispa, se, då gick hans dotter ut för att möta honom med pukor och dans. Hon *var hans* enda barn och förutom henne hade han varken son eller dotter.

1 Sam. 18:6.

35. Och det hände, när han fick se henne, att han rev sönder sina kläder

och ropade: O, min dotter, du ger mig hjärtesorg. Du är en av dem, som drar olycka över mig, för jag har gett ett löfte* inför HERREN och kan inte ta tillbaka mina ord.

4 Mos. 30:3.

5 Mos. 23:21. Pred. 5:3-4. *KJV: öppnat min mun.

36. Då sa hon till honom: Min far, om du har gett ett löfte inför HERREN, så gör med mig enligt dina ord, eftersom HERREN har skaffat dig hämnd på dina fiender, Ammons barn.

37. Sedan sa hon till sin fader: Men låt mig få detta: Ge mig två månader så att jag kan vandra i bergen och gråta över min jungfrudom*, jag och mina väninnor.

*Dvs. att hon måste dö som jungfru.

38. Då sa han: Gå! Och han tillät henne vara borta i två månader. Då begav hon sig upp i bergen tillsammans med sina väninnor och grät över sin jungfrudom.

39. Men efter två månader återvände hon till sin far och han gjorde då med henne efter löftet han hade gett. Och hon hade aldrig legat med någon man. Sedan blev det en sed i Israel,

40. att Israels döttrar årligen gick för sörja över gileaditen Jeftas dotter under fyra dagar om året.

Kapitel 12

Efraims mäns knot och nederlag. Jeftas död. Ibsan, Elon och Abdon.

Efraims män samlades och drog norrut* och de sa till Jefta: Varför gick du ut för att strida mot Ammons barn utan att kalla på oss för att gå med dig? Vi ska sätta eld på ditt hus och bränna ner *det tillsammans* med dig.

Dom. 8:1. *Alt. övers. mot Safon.

2. Då sa Jefta till dem: Jag och mitt

folk låg i hård strid med Ammons barn och när jag kallade på er, räddade ni mig inte ur deras händer.

3. När jag såg att ni inte ville hjälpa mig, tog jag mitt liv i mina händer och drog iväg mot Ammons barn och HERREN gav dem i min hand. Varför har ni då kommit emot mig denna dag för att strida mot mig?

4. Då samlade Jefta alla män i Gilead och gav sig i strid med Efraim, och männen i Gilead slog Efraim eftersom dessa sa: *Ni är* flyktingar från Efraim, ni gileaditer, hälften Efraim, hälften Manasse.

5. Och gileaditerna spärrade av vadställena över Jordan för Efraim. Och det blev så, att när någon av dessa efraimiter, som hade flytt, sa: Låt mig gå över, då frågade Gileads män honom: Är du en efraimit? Om han då svarade: Nej,

Dom. 3:28, 7:24.

6. sa de till honom: Säg shibbolet*. Om han *då* sa: sibbolet, för att han inte kunde uttala ordet rätt**. Då grep de honom och dödade honom där vid vadställena över Jordan. Vid detta tillfälle stupade 42 000 efraimiter.

*Shibbolet betyder flod, ström eller ax.

**Efraimiterna uttalade inte sh-ljudet i sin dialekt.

7. Och Jefta dömde Israel i sex år. Sedan dog gileaditen Jefta och blev begravd i en av Gileads städer.

8. Efter honom dömde Ibsan från Betlehem i Israel.

9. Han hade trettio söner och trettio döttrar, som han sände utomlands. Han fick *också* trettio döttrar genom att hämta hustrur åt sina söner utifrån. Han dömde i Israel i sju år.

10. Sedan dog Ibsan och blev begravd i Betlehem.

11. Efter honom dömde sebuloniten Elon i Israel. Han dömde i Israel i tio år.

12. Sedan dog sebuloniten och blev begravd i Ajalon i Sebulons land.

13. Efter honom dömde pirgatoniten Abdon, Hillels son, i Israel.

14. Han hade fyrtyio söner och trettio sonsöner, som red på sjuttio åsnor. Han dömde i Israel i åtta år.

15. Sedan dog pirgatoniten Abdon, Hillels son, och blev begravd i Pirgaton i Efraims land, i amalekiternas bergsbygd.

Kapitel 13

Simsons födelse.

Men Israels barn gjorde åter det som var ont i HERRENS ögon så HERREN gav dem i filisteernas hand i fyrtyio år. Dom. 2:11, 3:12, 4:1, 6:1, 8:33, 10:6.

2. I Sorga fanns en man som hette Manoa av Dans släkt. Hans hustru *var* ofruktsam och hade inga barn.

3. Men HERRENS ängel uppenbarade sig för hustrun och sa till henne: Se, nu *är* du ofruktsam och föder inte, men du ska bli havande och föda en son.

4. Därför akta dig nu* så att du inte dricker vin eller starka drycker eller äter något orent. 4 Mos. 6:2f. Luk. 1:15.

**KJV: Därför akta dig nu, jag ber dig.*

5. För se, du ska bli havande och föda en son och ingen rakkniv ska komma på hans huvud. För pojken ska vara en Guds nasir* redan från moderlivet och han ska börja frälsa Israel ur filisteernas hand. 4 Mos. 6:1-15. 1 Sam. 1:11.

**Nasir. Från det hebreiska ordet för avskilja eller helga.*

6. Då kom kvinnan och berättade för sin man och sa: En gudsmän kom till

mig. Han såg ut som en Guds ängel, mycket skräckinjagande. Jag frågade honom inte varifrån han *var* och han talade inte om vad han hette.

7. Och han sa till mig: Se, du ska bli havande och föda en son. Drick nu inte vin eller starka drycker och ät inte något orent, för pojken ska vara en Guds nasir från moderlivet ända till sin död.

8. Då bad Manoa till HERREN: O Herre, låt gudsmannen, som du sände hit komma tillbaka till oss för att lära oss, hur vi ska göra med pojken som ska födas.

9. Och Gud hörde Manoas röst, och Guds ängel kom tillbaka till hans hustru, när hon satt ute på marken, men hennes man Manoa *var* inte hos henne.

10. Då skyndade hustrun genast iväg och berättade det för sin man och sa till honom: Se, mannen, som kom till mig *häromdagen*, visade sig för mig.

11. Då steg Manoa upp och följde med sin hustru. När han kom till mannen, frågade han honom: *Är* du den man som talade med kvinnan? Han svarade: Ja.

12. Då sa Manoa: När det nu går som du har sagt, hur ska vi fostra pojken? *Vad* ska vi göra med honom?

13. Då sa HERRENS ängel till Manoa: Allt som jag har sagt till kvinnan, ska hon akta sig för. Luk. 1:11f.

14. Hon får inte äta *någoting* som har kommit från en vinstock, inte heller får dricka vin eller starka drycker, och inte heller får hon äta något orent. Allt vad jag har befallt henne ska hon hålla.

15. Då sa Manoa till HERRENS ängel:

Jag ber dig, låt oss behålla dig här tills vi har tillrett en killing åt dig.

Dom. 6:18.

16. Men HERRENS ängel sa till Manoa: Om du än håller mig kvar, kommer jag inte att äta av din mat. Men om du vill ordna ett brännoffer så ska du offra det åt HERREN. Manoa förstod nämligen inte att det *var* HERRENS ängel.

17. Då sa Manoa till HERRENS ängel: Vad heter du så att vi kan prisa dig, när det som du har sagt går i uppfyllelse.

1 Mos. 32:29.

18. HERRENS ängel sa till honom: Varför frågar du efter mitt namn, då det *är* hemligt.

Jes. 9:6.

19. Så tog Manoa killingen med ett matoffer och offrade *det* på en klippa åt HERREN. Då lät *ängeln* något underbart ske och Manoa och hans hustru såg det.

20. För när lågan slog upp från altaret mot himlen, for HERRENS ängel upp i lågan från altaret. När Manoa och hans hustru såg *detta*, föll de ner till jorden på sitt ansikte.

3 Mos. 9:24. Dom. 6:20-21.

21. Och HERRENS ängel visade sig inte mer för Manoa och hans hustru. Så förstod Manoa att han *var* HERRENS ängel.

22. Och Manoa sa till sin hustru: Vi kommer sannerligen dö, eftersom vi har sett Gud.

Dom. 6:22-23.

23. Men hans hustru svarade honom: Om HERREN hade velat döda oss, hade han inte tagit emot något brännoffer och matoffer från vår hand *och* inte heller låtit oss se allt detta, inte heller nu berättat *sådant* som detta för oss.

24. Sedan födde kvinnan en son och gav honom namnet Simson,

och pojken växte upp och HERREN välsignade honom.

25. Och HERRENS Ande började verka på honom, medan han var i Dans läger mellan Sorga och Estaol.

Dom. 3:10.

Kapitel 14

Simsons bröllop och gåta.

När Simson gick ner till Timna, *fick han där* i Timna se en kvinna av filisteernas döttrar.

1 Mos 34:4.

2. Och när kom han upp därifrån, berättade han för sin far och mor: Jag har sett en kvinna i Timna, en av filisteernas döttrar och nu, ge mig henne till hustru.

3. Då sa hans far och mor till honom: *Finns det* ingen kvinna bland dina bröders döttrar eller bland allt mitt folk, eftersom du går bort för att ta en hustru från de oomskurna filisteerna? Men Simson sa till sin far: Ge mig henne, för det är henne jag vill ha.

1 Mos. 28:1. 2 Mos. 34:16. 5 Mos. 7:3.

4. Men hans far och mor visste inte att detta var från HERREN, som sökte anledning *till strid* med filisteerna, för på den tiden härskade filisteerna över Israel.

Dom. 13:1.

5. Så gick Simson gick ner till Timna med sin far och mor. *Just* när de nådde fram till vingårdarna vid Timna, se, *då* kom ett ungt lejon rytande emot honom.

6. Men HERRENS Ande kom mäktigt över honom och han slet sönder lejonet med bara händerna, som han skulle ha slitit sönder en killing. Men han talade inte om för sin far och mor vad han hade gjort.

Dom. 3:10, 13:25. 1 Sam. 11:6, 17:34f.

7. När han kom dit ner, talade han med kvinnan och hon var den Simson ville ha.

8. En tid därefter återvände han för att hämta henne och vek då av vägen för att se på lejonkadavret. Och se, *där fanns* en bisvärm och honung i lejonkadavret.

9. Och han tog av den i sina händer och åt av den medan han gick. När han kom till sin far och mor delade han med sig åt dem och de åt. Men han talade inte om för dem att han hade skrapat honungen ur lejonkadavret.

10. När hans far kom ner till kvinnan, ordnade Simson en fest, för så brukade de unga männen göra.

11. Och det hände när de såg honom, att de hämtade trettio bröllopsvänner, som skulle vara med honom.

12. Då sa Simson till dem: Jag ska ge er en gåta. Om ni under de sju bröllopsdagarna kan tyda *den* för mig och gissa rätt, så ska jag ge er trettio linneskjortor och trettio högtidsdräkter.

13. Men om ni inte kan säga mig lösningen, då ska ni ge mig trettio fina linneskjortor och trettio högtidsdräkter. Då sa de till honom: Lägg fram din gåta, så att vi får höra den.

14. Då sa han till dem: Mat kom från storätaren och det som var sött från den starke. Men under tre dagar kunde de inte lösa gåtan.

15. Och det hände på sjunde dagen att de sa till Simsons hustru: Locka din man att han ger oss lösningen på gåtan, annars bränner vi upp dig och din fars hus med eld. Har ni bjudit hit oss för att göra oss fattiga? *Är det inte så?*

16. Och Simsons hustru grät inför honom och sa: Du hatar mig bara och älskar mig inte alls. Du har lagt fram en gåta för mina landsmän men inte talat om *svaret* för mig. Då svarade han: Se, jag har inte talat om *svaret*, varken för min far eller min mor. Skulle jag då tala om *svaret* för dig?

17. Men hon låg över honom med sin gråt de sju dagar som festen varade. Och på sjunde dagen hände det att han talade om *svaret* för henne, eftersom hon pressade honom så hårt. Och hon förklarade gåtan för sitt landsmän.

18. Och innan solen gick ner på sjunde dagen, sa männen i staden till honom: Vad är sötare än honung och vad *är* starkare än lejonet? Då sa han till dem: Om ni inte hade plöjt med min kviga, hade ni inte gissat min gåta!

19. Och HERRENS Ande kom över honom, och han gick ner till Askelon och slog ihjäl trettio män och tog deras kläder och gav högtidsdräkterna åt dem som hade löst gåtan. Och hans vrede brann och han vände tillbaka till sin fars hus.

Dom. 3:10, 13:25.

20 Men Simsons hustru *gavs* åt den av hans bröllopsvänner, som hade varit hans marskalk.

Kapitel 15

Simson och de tre hundra rävarna. Hans bragd med åsnekäken.

Och det hände sig en tid därefter, medan veteskörden pågick, att Simson besökte sin hustru och hade med sig en killing och han sa: Jag vill gå in till min hustru i kammaren. Men hennes far ville inte låta honom gå in.

2. Hennes far sa: Jag var helt övertygad om att du hatade henne fullständigt. Därför gav jag henne åt din bröllopsvän. Är inte hennes yngre syster vackrare än hon? Jag ber dig, tag henne i stället! Dom. 14:20.

3. Då sa Simson till honom: Jag har denna gång ingen skuld till filisteerna, även om jag gör dem något ont.

4. Och Simson gick därifrån och fångade trehundra rävar och tog facklor och band ihop svans med svans och satte en fackla mitt emellan två svansar.

5. Och han tände eld på facklorna och släppte in *dem* på filisteernas sädesfält vilket antände både sädesskyllar och oskuren säd, *liksom* vingårdar och olivplanteringar.

6. Då sa filisteerna: Vem har gjort detta? De fick svaret: Det har Simson, timnitens svärson *gjort*, därför att timniten tog hans hustru och gav henne till hans bröllopsvän. Då gav sig filisteerna i väg och brände upp både henne och hennes far i eld. Dom. 14:15.

7. Men Simson sa till dem: Eftersom ni bär er åt så, skall jag sannerligen inte vila förrän jag har tagit hämnd på er.

8. Och han slog dem sönder och samman, så att de led ett stort nederlag. Sedan gick han ner därifrån och höll till i bergsklyftan vid Etam.

9. Då drog filisteerna upp och slog läger i Juda och spred sig i Lehi.

10. Och Juda män sa: Varför har ni dragit upp mot oss? Då svarade de: Vi har kommit hit upp för att binda Simson och göra mot honom som han har gjort mot oss.

11. Då begav sig 3 000 män från Juda ner till bergsklyftan vid Etam och sa

till Simson: Vet du inte att filisteerna råder över oss? Varför har du gjort detta mot oss? Och han svarade dem: Som de har gjort mot mig, så har jag gjort mot dem.

12. De sa till honom: Vi har kommit ner för att binda dig och överlämna dig i filisteernas händer. Då sa Simson till dem: Svär på att ni inte själva ska hugga ner mig.

13. Då svarade de honom: Nej, vi vill bara binda dig och överlämna dig i deras händer. Vi ska sannerligen inte döda dig. Och de band honom med två nya rep och förde honom upp från klippan.

14. När han kom till Lehi, skriade filisteerna och kom emot honom. Men HERRENS Ande kom mäktigt över honom och repen kring hans armar blev som lintrådar, som antänts av eld så att banden smälte bort från hans händer.

Dom. 14:6, 19.

1 Sam. 10:6. 1 Sam. 11:6.

15. Och han fann ett friskt käkben av en åsna, räckte ut handen och tog det och slog ihjäl tusen män med det.

16. Sedan sa Simson: Med en åsnekäke *slog jag en hop**, ja, två, med en åsnekäke slog jag tusen män.

*Ordagrant: hop på hop. XXII: Där ligger de ihop.

17. Och det hände när han hade sagt detta, att han kastade käken ifrån sig och man kallade den platsen Ramat-Lehi*.

*Ramat-Lehi betyder kähöjden.

18. *Efter detta* blev han mycket törstig och ropade till HERREN: Du har gett denna stora seger genom din tjänares hand. Skall jag nu behöva dö av törst och falla i händerna på de oomskurna?

19. Då öppnade Gud en ihålig plats som *fanns* i käken, och det kom ut vatten därifrån och när han hade

druckit återvände hans ande och han kvicknade till. Därför kallade han den: Den ropandes källa, som *finns* än idag i Lehi.

20. Och han dömde i Israel i tjugo år under filisteernas tid.

Dom. 2:16, 18, 16:31. Hebr. 11:32.

Kapitel 16

Simsons bragd vid Gasas stadsportar. Delila. Simson övervunnen och fångslad. Hans sista bragd och död. Hans begravning.

Sedan begav sig Simson till Gaza och där fick han se en prostituerad och gick in till henne.

2. *Då det blev berättat för folket i Gaza att Simson hade kommit dit, så omringade de platsen och låg på lur hela natten vid stadsporten. De höll sig stilla hela natten och sa: I morgon, vid gryningen, ska vi döda honom.*

1 Sam. 19:11, 23:26.

3. Och Simson låg kvar till midnatt. Men vid midnatt steg han upp och grep tag i stadsportens dörrar och i båda dörrposterna, ryckte loss dem tillsammans med bommen och lade allt på sina axlar och bar upp det till toppen på det berg som *ligger* mitt emot Hebron.

4. Efter detta hände det att han blev kär i en kvinna i Sorekdalen, vars namn var Delila.

5. Filisteernas furstar kom då upp till henne och sa: Locka honom att avslöja *varifrån* han får sin stora styrka och *hur* vi kan övermanna honom, så att vi kan binda och kuva honom. Då ska var och en av oss ge dig 1 100 siklar silver.

Dom. 14:15.

6. Då sa Delila till Simson: Säg mig var du får din styrka ifrån och hur man

kan binda dig så att du kuvas?

7. Simson svarade henne: Om man binder mig med sju friska sensträngar, som inte har torkat, så blir jag svag som en vanlig människa.

8. Då förde Filisteernas furstar till henne sju friska sensträngar, som inte hade torkat och hon band honom med dem.

9. Samtidigt hade hon folk som låg på lur i rummet innanför och ropade till honom: Filisteerna är över dig, Simson! Då slet han av sensträngarna, som en snodd av lingarn slits sönder när den kommer nära elden. Och hemligheten till hans styrka blev inte avslöjad.

10. Då sa Delila till Simson: Du har lurat mig och ljugit för mig. Jag ber dig, tala om för mig hur man kan binda dig.

11. Han svarade henne: Om man binder mig med nya rep som aldrig använts, så blir jag svag som en vanlig människa.

12. Delila tog därför nya rep och band honom med dem och ropade till honom: Filisteerna är över dig, Simson! Och *det fanns män som låg på lur i rummet innanför. Men han slet bort repen från sina armar som om de vore trådar.*

13. Då sa Delila till Simson: Hittills har du lurat mig och ljugit för mig. Tala *nu* om för mig hur man kan binda dig. Då svarade han henne: *Jo*, om du väver in de sju flätorna på mitt huvud i varpen till din väv.

14. Hon fäste dem med en plugg och ropade sedan till honom: Filisteerna är över dig, Simson! När han vaknade ur sömnen ryckte han loss vävpluggen

tillsammans med varpen.

15. Då sa hon till honom: Hur kan du säga att du älskar mig, när *du i* ditt hjärta inte *står* mig nära. Tre gånger har du lurat mig och inte velat säga mig varifrån din styrka kommer.

16. Då hon efter detta ansatte honom dagarna i ända med sina ord och inte lät honom få någon ro, blev hans själ *till sist* bedrövad till döds. Dom. 14:17.

17. Och han avslöjade hela sitt hjärta för henne och sa: Ingen rakkniv har kommit på mitt huvud, för jag *är* en Guds nasir från moderlivet. Om man rakar av mig *håret*, så viker min styrka ifrån mig, och jag blir svag som alla *andra* människor. 4 Mos. 6:5. Dom. 13:5.

18. När Delila insåg att han hade avslöjat hela sitt hjärta för henne, sände hon *bud* och kallade till sig filisteernas furstar och sa: Kom hit upp än en gång, för *nu* har han avslöjat hela sitt hjärta för mig. Då kom filisteernas furstar upp till henne och pengarna hade de med sig.

19. Och hon fick honom att somna i sitt knä. Sedan kallade hon på en man och hon fick honom att skära av de sju flätorna på hans huvud. Då började hon få makt över honom och hans styrka vek ifrån honom.

20. Därefter ropade hon: Filisteerna är över dig, Simson! Då vaknade han upp ur sömnen och tänkte: Jag ska gå ut och slita mig lös som jag tidigare gjort. Men han visste inte att HERREN hade lämnat honom, 1 Sam. 18:12.

21. så filisteerna grep honom och stack ut ögonen på honom, och de förde ner honom till Gaza och band honom med kopparkedjor och tvingade honom att mala i fängelset. 2 Kung. 25:7.

22. Men håret på hans huvud började växa ut igen, efter att han hade blivit avrakad.

23. Sedan samlades filisteernas furstar för att hålla en stor offerfest åt sin gud Dagon och för att glädja sig. Och de sa: Vår gud har gett vår fiende Simson i våra händer.

24. Och när folket såg honom, lovade de sin gud, för de sa: Vår gud har gett vår fiende i våra händer, honom som ödelade vårt land *och* som dödade många av oss.

25. Och det hände, när deras hjärtan hade blivit glada, att de sa: Hämta Simson, så att han kan roa oss. Så hämtade de Simson ur fängelset och de gjorde sig lustiga* över honom. Och de ställde honom mellan pelarna. *KJV: och han roade dem.

26. Då sa Simson till den pojke som höll honom i handen: Låt mig få hålla i pelarna som huset vilar på, så att jag kan stödja mig mot dem.

27. Huset var nu fullt med män och kvinnor och alla filisteernas furstar *var* där. Och på taket *fanns* omkring 3 000 män och kvinnor, som såg på när man roade sig med Simson*.

*KJV: när Simson roade dem.

28. Då ropade Simson till HERREN och sa: O, Herre, GUD, jag ber dig, tänk på mig och styrk mig, o Gud, bara denna gång så att jag i ett *slag* kan hämnas på filisteerna för båda mina ögon.

Jer. 15:15. Hebr. 11:32f.

29. Sedan tog han tag i de båda mittpelarna, som bar upp huset och på vilket det vilade på, med högra handen *mot* den ena *pelaren* och med vänstra handen *mot* den andra.

30. Och Simson sa: Låt mig dö med filisteerna och han böjde sig framåt

med *sådan* kraft att huset föll omkull över furstarna och över allt folket som *fanns* där. Och de som han dödade vid sin död var fler, än *de* som han hade dödat medan han levde.

31. Då kom hans bröder och hela hans familj dit ner och tog honom med sig upp och begravde honom mellan Sorga och Estaol, i hans fader Manoa's grav. Han hade då dömt Israel i tjugo år.

Dom. 13:25, 15:20.

Kapitel 17

Mikas avgudar.

I Efraims bergsbygd levde en man som hette Mika.

2. Han sa till sin mor: De 1 100 *siklarna* av silver, som togs från dig och som du fällde en förbannelse över, till och med inför mina öron, se, de pengarna *finns* hos mig. Det var jag som tog dem. Då sa hans mor: HERREN välsigne *dig*, min son!

Dom. 16:5.

3. När han hade gett tillbaka de 1 100 *siklarna* av silver till sin mor, sa hans mor: Från min hand har jag helt och fullt helgat detta silver åt HERREN för min son, för att göra en utskuren och en gjuten gudabild. Därför vill jag nu återlämna dem till dig.

4. Men han lämnade tillbaka pengarna till sin mor. Då tog hans mor 200 *siklar* av silver och gav dem till en guldsmed, som gjorde en utskuren gudabild och en gjuten gudabild och de ställdes in i Mikas hus. Jes. 40:19.

5 Denne Mika hade ett gudahus. Han lät göra en efod* och husgudar och vigde en av sina söner till präst åt sig.

1 Mos. 31:19.

Dom. 8:27, 18:14, 24. *Se not Dom. 8:27.

6 På den tiden *fanns* ingen kung i Israel, utan var och en gjorde *vad som var rätt* i hans egna ögon.

5 Mos. 12:8. Dom. 18:1, 19:1, 21:25.

7. I Betlehem i Juda bodde då en ung man av Juda släkt. Han *var* en levit och hade vistats där *en tid*.

8. Han gav sig iväg från staden Betlehem i Juda för att finna någon annan *plats*, där han kunde bo. Under sin vandring kom han till Mikas hus i Efraims bergsbygd.

9. Då frågade Mika honom: Varifrån kommer du? Och han svarade honom: Jag *är* en levit från Betlehem i Juda och är på vandring för att hitta *en plats* där jag kan slå mig ner.

10. Då sa Mika till honom: Stanna hos mig och bli fader och präst åt mig, så ska jag ge dig tio *siklar* silver om året och det du behöver av kläder och mat. Då följde leviten med in *till honom*.

Dom. 18:19.

11. Och leviten accepterade att stanna hos mannen och den unge mannen blev som en av hans egna söner.

12. Och Mika vigde leviten och den unga mannen han blev hans präst och han blev kvar i Mikas hus.

13. Och Mika sa: Nu vet jag att HERREN ska göra gott mot mig, eftersom jag har en levit till präst.

Kapitel 18

Dans stam rövar Mikas gudabilder, intar Lais och inför där bilddyrkan.

På den tiden *fanns* ingen kung i Israel. Och på den tiden sökte Dans stam *efter* en arvedel att bo i, för fram till den dagen hade *ännu* inte *hela deras* arvedel bland Israels stammar

tillfallit dem. Jos. 19:40–48. Dom. 1:34, 17:6.

2. Och Dans barn sände från sin släkt och från sitt område fem tappra män, från Sorga och Estaol, för att speja i landet och utforska det. De sa till dem: Gå och utforska landet. Så kom de till Efraims bergsbygd, fram till Mikas hus, där de stannade över natten.

3. När de var vid Mikas hus kände de igen den unge levitens röst och gick fram till honom och frågade: Vem har fört dig hit? Vad gör du här? Och hur har du det här? Dom. 17:7f.

4. Och han svarade dem: Detta och detta har Mika gjort för mig och han anställde mig och jag är hans präst.

5. Då sa de till honom: Vi ber dig, fråga Gud så att vi får veta om vår resa kommer att bli framgångsrik.

1 Kung. 22:5. 2 Kung. 3:11.

6. Då svarade prästen dem: Gå i frid, på er färd inför HERREN. 1 Kung. 22:6.

7. Så begav sig de fem männen iväg och kom till Lais och såg att det folk som *var* där, bodde i trygghet, lugnt och tryggt, så som sidonierna. Och det fanns ingen skiljedomare i landet som gjorde dem skada på *något* sätt. De bodde långt från sidonierna och hade inget att göra med *andra* folk.

8. Och de kom till sina bröder i Sorga och Estaol, och deras bröder frågade dem: Vad *har* ni att *berätta*?

9. Låt oss bryta upp och dra ut mot dem! För vi har sett landet och sett att det *är* mycket gott. Ska ni sitta stilla? Var inte att sena att dra iväg för att inta landet!

10. När ni kommer dit, kommer ni till ett folk som lever tryggt och ett land där det är gott om plats. För Gud har gett det i era händer, en plats där *det*

inte *är* brist på något som *finns* på jorden.

11. Så bröt sexhundra beväpnade män upp därifrån av Dans släkt, från Sorga och Estaol. Dom. 13:25.

12. De drog upp och slog läger vid Kirjat-Jearim i Juda. Därför kallar man än i dag den platsen för Dans läger. *Det ligger* bakom Kirjat-Jearim. Jos. 15:9, 60.

13. Därifrån drog de vidare till Efraims bergsbygd och kom till Mikas hus.

14. De fem män, som hade varit ute för att speja Lais land, tog till orda och sa till sina bröder: Vet ni att i ett av husen här finns en efod* och husgudar och en utskuren och en gjuten gudabild? Därför bör ni nu överväga, vad ni ska göra. Dom. 17:4-5. *Se not Dom. 8:27.

15. De begav sig dit och kom till den unge levitens hus, till Mikas hus, och hälsade honom.

16. Men de sexhundra beväpnade männen av Dans barn, ställde sig vid ingången till porten.

17. Och de fem män som hade spejat landet gick upp. När de kom in tog de den utskurna gudabilden, efoden, husgudarna och den gjutna gudabilden. Och prästen stod vid ingången till porten tillsammans med de sexhundra beväpnade männen.

18. När dessa hade kommit in i Mikas hus och tagit den utskurna gudabilden, efoden, husgudarna och den gjutna gudabilden, sa prästen till dem: Vad gör ni?

19. De svarade honom: Var tyst, lägg handen på din mun och gå med oss och bli en far och en präst åt oss. *Är det* bättre för dig att vara präst åt en

enda mans hus än att vara präst för en hel stam och släkt i Israel?

Dom. 17:10.

20. Då gladdes prästen i sitt hjärta och han tog efoden, husgudarna och den utskurna gudabilden och följde med folket.

21. Sedan vände de sig *åt annat håll* och gav sig av med barnen och boskapen och ägodelarna längst fram

22. Men när de hade kommet ett gott stycke från Mikas hus, blev daniterna upphunna av män som *bodde* nära Mikas hus och som hade samlats under tiden.

23. Och de ropade på daniterna. Då vände de sig om och frågade Mika: Vad är det fråga om, eftersom du kommer med en sådan skara?

24. Då svarade han: Ni har tagit med er mina gudar som jag har gjort och prästen och sedan har ni gett er av. Vad har jag *nu* mer kvar? Och så frågar ni mig: Vad är det fråga om?

25. Men Dans barn sa till honom: Vi vill inte höra ett ord till från dig! Annars kan det hända att någon ilsknar till och ger sig på er och du och ditt husfolk mister livet.

26. Därefter fortsatte daniterna sin väg. Och när Mika såg att de *var* alltför starka för honom, vände han tillbaka hem.

27. Så tog de med sig *det* som Mika hade gjort och hans präst och de kom till Lais, till ett folk som hade det lugnt och tryggt. Och de slog dem med svärdseg och brände ner staden med eld.

Jos. 19:47.

28. Och *det fanns* ingen som kunde undsätta den, eftersom den låg långt från Sidon och de hade inget att göra

med andra *människor* och den låg i dalen, som *ligger* vid Bet-Rehob. Sedan byggde de upp staden och bosatte sig där,

2 Sam. 10:6.

29. och kallade staden Dan efter sin fader Dan, som var son till Israel, fastän staden från början hette Lais.

30. Och daniterna satte upp den utskurna gudabilden och Jonatan, ättling till Manasses son Gersom, och hans söner var präster åt Dans stam ända till dess landet fördes bort i fångenskap

2 Mos. 2:22, 18:3.

Dom. 17:5f.

31. Och den utskurna gudabilden som Mika hade gjort och som de ställde upp, *blev kvar* så länge Guds hus var i Silo.

Jos. 18:1.

Kapitel 19

Det skändliga dådet i Gibe.

På den tiden, när *det* inte *fanns* någon kung i Israel, hade en levit slagit sig ner långt uppe* i Efraims bergsbygd. Han tog en kvinna från Betlehem i Juda till bihustru.

Dom. 17:6, 18:1. *KJV: på sidan av berget Efraim.

2. Men hans bihustru var otrogen mot honom och lämnade honom och begav sig hem till sin far i Betlehem i Juda. Där stannade hon i fyra hela månader.

3. Då begav sig hennes man iväg efter henne för att övertala henne att komma tillbaka. Han hade sin tjänare med sig och ett par åsnor. Och flickan släppte in honom i sin fars hus, och när hennes far såg honom blev han glad över att få träffa honom.

4 Och hans svärfar, kvinnans far, höll honom kvar, så att han blev där i tre

dagar hos honom. Och de åt och drack och övernattade där.

5. Och det hände på fjärde dagen när de steg upp tidigt på morgonen och han gjorde sig beredd att resa, att kvinnans far sa till sin svärson: Styrk ditt hjärta med en bit bröd. Sedan kan ni resa.

6. Och de satte sig båda ner och åt och drack tillsammans. Sedan sa kvinnans far till mannen: Jag ber dig, stanna gärna här över natten och låt ditt hjärta vara glatt.

7. När mannen gjorde sig klar att resa, bad hans svärfar honom så enträget att han stannade där en natt till.

8. Den femte dagen steg han upp tidigt på morgonen för att resa. Då sa kvinnans far: Jag ber dig, styrk *först* ditt hjärta. Så de stannade till eftermiddagen och de åt båda två.

9. Men när mannen reste sig upp för att ge sig av med sin bihustru och sin tjänare, *då* sa hans svärfar, kvinnans far, till honom: Se, det är snart kväll. Jag ber dig, stanna här över natten. Se, dagen lider mot sitt slut, stanna här över natten och låt ditt hjärta vara glatt. Sedan kan ni ge er av tidigt i morgon bitti, så att du får komma hem.

10. Men mannen ville inte stanna över natten, utan bröt upp och reste sin väg och kom mitt emot Jebus, det vill säga Jerusalem. Och han hade ett par sadlade åsnor med sig. Hans bihustru *följde* också med honom. 1 Krön. 11:4-5.

11. När de *var* vid Jebus och dagen nästan var slut, sa tjänaren till sin herre: Kom, jag ber dig, låt oss ta in i denna jebusitstad och stanna där över natten.

12. Men hans herre svarade honom: Vi ska inte ta in i en främmande stad, som inte *tillhör* Israels barn. Vi fortsätter till Gibea.

13. Han sa till sin tjänare: Kom, låt oss försöka hinna fram till Gibea eller Rama och övernatta på en av de platserna.

14. Och de fortsatte sin väg och när solen gick ner *var de* nära Gibea, som hör till Benjamin.

15. Och där drog de in för att stanna i Gibea över natten. Då han kom in i staden satte han sig på gatan, för *där fanns* ingen som tog emot dem i sitt hus över natten.

16. Och se, på aftonen kom en gammal man från sitt arbete på fältet. Han *var* också från Efraims bergsbygd och bodde som främling i Gibea. Men folket på orten *var* benjaminiter.

17. Och när den gamle mannen tittade upp fick han se den resande på gatan i staden och frågade: Vart ska du resa, och varifrån kommer du?

18. Han svarade honom: Vi är på väg från Betlehem i Juda och ska långt upp* i Efraims bergsbygd. Jag är därifrån, och har gjort en resa till Betlehem i Juda, och nu är jag på väg till HERRENS hus, men det finns ingen som tar emot mig i sitt hus.

*KJV: till sidan av Efraims berg.

19. Jag har halm och foder åt våra åsnor och bröd och vin åt mig och åt din tjänarinna och åt den unge man *som följer* med din tjänare. Vi saknar ingenting.

20. Då sa den gamle mannen: Frid vare med dig! Låt mig stå för allt som du behöver. Men stanna inte på gatan över natten.

21. Så förde han honom in i sitt hus och gav åsnorna foder. Och de tvättade sina fötter, och åt och drack.

22. Men medan de gjorde sig glada, se, då omringades huset av männen i staden, onda* män. De bultade på dörren och ropade till husets herre, den gamle mannen: För ut mannen som har kommit till ditt hus, så att vi kan ligga med honom.

1 Mos. 19:4f. Hos. 9:9, 10:9.

*KJV: Belials söner.

23. Men mannen som var husets herre gick ut till dem och sa: Nej, mina bröder. Jag ber er, gör inte något så ont! Eftersom den här mannen kommit in i mitt hus, får ni inte göra en sådan galenskap.

24. Se, här är min dotter som är jungfru och mannens bihustru. Dem vill jag föra ut till er, så kan ni kränka dem och göra vad ni vill med dem. Men gör inte en sådan galenskap mot denne man.

25. Men männen ville inte höra på honom. Då grep mannen sin bihustru och förde ut henne till dem. Och de våldtog henne och kränkte henne hela natten ända till morgonen. Först när det började ljusna lät de henne gå.

26. Så kom kvinnan i gryningen till mannens hus, där hennes herre var och föll ihop vid ingången och blev liggande där till dess det blev ljusst.

27. Då hennes herre steg upp på morgonen och öppnade dörren till huset och gick ut för att fortsätta resan. Då fick han se sin bihustru ligga vid dörren till huset med händerna på tröskeln.

28. Och han sa till henne: Res dig upp, lät oss gå. Men han fick inget

svar. Då lyfte han upp henne på en åsna och mannen bröt upp och gav sig av hemåt.

29. Och när han kom hem, tog han en kniv och tog sin bihustrus kropp och styckade den i tolv delar, som han sände ut över hela Israels land.

30. Och alla som såg detta sa: Något sådant har inte hänt eller setts sedan Israels barn drog upp ur Egyptens land ända till denna dag. Begrunda detta, håll rådslag och säg er mening!

Kapitel 20

Israels krig mot benjamiterna.

Då drog alla Israels barn ut och församlade sig såsom en man, från Dan ända till Beer-Seba och från Gileads land, inför HERREN i Mispa. 2. Och ledarna för allt folket, från alla Israels stammar, trädde fram i Guds folks församling, 400 000 män till fots, beväpnade med svärd.

3. Men Benjamins barn fick höra att Israels barn hade dragit upp till Mispa. Och Israels barn sa: Berätta hur detta illdåd gick till.

4. Leviten, den dödade kvinnans man, svarade då och sa: Jag kom till Gibeas som tillhör Benjamin med min bihustru för att stanna där över natten.

Dom. 19:15f.

5. Då blev jag angripen av männen i Gibeas. De omringade huset där jag var om natten. De tänkte döda mig och min bihustru kränkte de så att hon dog.

6. Så tog jag min bihustru och styckade henne och sände delarna över hela området för Israels arvedel, eftersom

de hade gjort något så avskryvärt och dåraktigt i Israel.

7 Se, ni *är* alla Israels barn. Lägg här fram era råd och förslag. Dom. 19:30.

8. Då reste sig allt folket upp som en man och sa: Ingen *av* oss ska bege sig till sitt tält, inte heller ska någon *av* oss vända om hem,

9. utan detta är vad vi ska göra med Gibeas: *Vi ska dra upp* mot den genom att kasta lott.

10. Och vi vill ta ut tio män av hundra och hundra av tusen och tusen av tio tusen utav alla Israels stammar för att skaffa matförråd åt allt manskap, så att de, när de kommer till Gibeas i Benjamin, kan vedergälla dem för den dårskap de har begått i Israel.

11 Så samlade sig alla Israels män mot staden förenade som en man.

12. Och Israels stammar sände ut män till hela Benjamins stam för att säga: Vad är detta för ondskefull handling som har begåtts ibland er?

13. Lämna nu därför ut de onda männen*, som finns i Gibeas, så att vi kan döda dem och utrota det onda ur Israel. Men benjamiterna ville inte lyssna på sina israelitiska bröder.

Hos. 9:9, 10:9. *KJV: *Belials barn.*

14. Utan benjamiterna församlade sig från städerna till Gibeas för att dra ut till strid mot Israels barn.

15. På den dagen mönstrade benjamiterna från städerna 26 000 män, beväpnade med svärd, förutom Gibeas invånare, som utgjorde 700 utvalda män.

16. Bland allt detta folk *fanns* 700 utvalda män som var vänsterhänta. Alla dessa kunde träffa ett hårstrå med stenen från sin slunga utan att missa.

17. Men Israels män, utom Benjamin, mönstrade 400 000 man, beväpnade med svärd, alla dessa var krigsmän.

18. Och Israels barn bröt upp och begav sig till Guds hus*, och frågade Gud och sa: Vem av oss ska först dra ut i striden mot Benjamins barn? HERREN svarade: Juda *ska dra ut* först.

*Hebr. *Beth-El.*

19. På morgonen bröt Israels barn upp och slog läger vid Gibeas.

20. Och Israels män drog ut till strid mot Benjamin och Israels män ställde upp sig till strid mot dem vid Gibeas.

21. Då drog benjamiterna ut från Gibeas och nedgjorde den dagen 22 000 män av Israel.

22. Men folket, Israels män, fattade mod och ställde upp sig åter till strid på samma plats, där de ställt sig första dagen.

23. Och Israels barn drog upp och grät inför HERREN ända till kvällen och de frågade HERREN och sa: Ska jag än en gång dra ut till strid mot Benjamins, min brors, barn? Och HERREN sa: Dra ut mot dem.

24. Men *när* israeliterna närmade sig benjamiterna på andra dagen,

25. drog *också* benjamiterna ut mot dem från Gibeas andra dagen och nedgjorde ytterligare 18 000 män av Israel, beväpnade med svärd.

26. Då drog alla Israels barn och allt folket upp till Guds hus och grät. De stannade där inför HERREN och fastade den dagen ända till kvällen och offrade brännoffer och tackoffer* inför HERREN.

*KJV: *fredsoffer.*

27. Och Israels barn frågade HERREN - för på den tiden *stod* Guds förbunds ark där,

28. och Pinehas, son av Eleasar, Arons son, tjänade inför den på den tiden, och de sa: Ska jag än en gång dra ut till strid mot Benjamins, min brors, barn, eller ska jag avstå? Och HERREN svarade: Dra upp, för i morgon ska jag ge dem i din hand. Jos. 22:13, 30.

29. Israel lade då *en del av sina män* i bakhåll runt omkring Gibea.

30. Sedan drog israeliterna upp mot benjamiterna på den tredje dagen och gick i ställning mot Gibea liksom de tidigare gångerna.

31. Då drog benjamiterna ut mot folket, *och* lockades att dra sig bort från staden. Och liksom de tidigare gångerna började de slå ihjäl några av folket på vägarna, den ena gick till Guds hus och den andra till Gibea över fältet, omkring trettio av Israels män.

32. Då sa benjamiterna: De är slagna av oss liksom förut. Men Israels barn sa: Låt oss fly, så att vi drar bort dem från staden, ut på vägarna.

33. Och alla män i Israel bröt upp från sina platser och gick i ställning i Baal-Tamar, medan de israeliter som låg i bakhåll, ryckte fram från sina gömställen vid Gebas slätter.

34. Och 10 000 utvalda män från hela Israel ryckte fram emot Gibea och striden blev hård. Men de förstod inte att olyckan skulle drabba dem.

35. Och HERREN besegrade Benjamin inför Israel, och denna dag nedgjorde israeliterna 25 100 benjamiter, alla beväpnade med svärd.

36. Då insåg benjamiterna att de var slagna, för Israels män drog sig tillbaka från benjamiterna, eftersom

de förlitade sig på bakhållet som de lagt vid Gibea.

37. Och de som låg i bakhåll gjorde en snabb attack mot Gibea och ryckte fram och slog hela staden med svärdsegg.

38. Men Israels män hade kommit överens med dem som låg i bakhåll att de skulle låta tjock rök stiga upp från staden som en signal.

39. Då Israels män drog sig tillbaka ur striden, slog Benjamin i början ihjäl ungefär trettio män av Israel, för de sa: Säkert är de slagna av oss liksom i den förra striden.

40. Men så började eldsflammor stiga upp från staden i en rökpelare och Benjamin såg sig om och fick se eldslågorna från staden stiga upp mot himmelen.

41. Då vände Israels män tillbaka och Benjamins män greps av panik, för de förstod att olyckan kommit över dem.

42. Därför vände de om och flydde för Israels män åt öknen till, men de undkom inte striden, *för* de som kom från städerna nedgjorde dem *som hamnat* mitt emellan.

43. *Så* omringade de benjamiterna *och* satte efter dem och trampade ner dem med lätthet, ända fram mot Gibea österut.

44. Och av Benjamin stupade 18 000 män, som alla *var* tappra män.

45. Och de vände och flydde mot öknen till klippan Rimmon och det blev en efterskörd på vägarna av 5 000 män och de förföljde dem hårt ända till Gideom och slog av dem 2 000 män.

46. Alltså stupade sammanlagt på

den dagen av Benjamin 25 000 män, beväpnade med svärd, alla dessa *var* tappra män.

47. Men 600 män vände om och flydde mot öknen, till klippan Rimmon, och stannade där i fyra månader.

48. Och Israels män vände tillbaka till Benjamins folk och slog dem med svärdsegg, så väl alla män i *varje* stad, som boskap och allt som man träffade på. Dessutom satte de eld på alla städer som de kom till.

Kapitel 21

Återupprättandet av Benjamins stam.

Men Israels män hade svurit en ed i Mispa och sagt: Ingen av oss ska ge sin dotter till hustru åt *någon* benjaminit. Dom. 20:1f.

2. Och folket kom till Guds hus och stannade där till kvällen inför Gud och med hög röst grät de bittert Dom. 20:26.

3. och sa: HERRE, Israels Gud, varför har detta skett i Israel, att det i dag *saknas* en stam i Israel?

4. Och det hände nästa morgon att folket steg upp tidigt och byggde där ett altare och offrade brännoffer och tackoffer*. *KJV: fredsoffer.

5. Och Israels barn sa: Vilken av alla Israels stammar *är det* som icke har kommit hit upp med församlingen inför HERREN? De hade nämligen svurit en dyr ed att den som inte infann sig inför HERREN i Mispa skulle sannerligen straffas med döden.

6. Och Israels barn ångrade sig över sin bror Benjamin och sa: I dag är en stam borthuggen från Israel.

7. Hur ska vi göra för att dem som är kvar, *ska få* hustrur? För vi har ju med ed svurit vid HERREN att vi inte ska ge dem *någon* av våra döttrar till hustrur.

8. Och de sa: Vilken av Israels stammar har inte kommit upp till HERREN i Mispa? Och se, ingen från Jabes i Gilead hade kommit till församlingens läger.

9. För folket räknades, och se, ingen av invånarna i Jabes i Gilead *var* där.

10. Då sände menigheten dit 12 000 av de tappreste männen och befallde dem och sa: Gå till Jabes i Gilead och slå invånarna med svärdsegg, tillsammans med kvinnorna och barnen.

11. Och detta *är* vad ni ska göra: ni ska helt utplåna alla män och varje kvinna som har legat med någon man.

12. Och de fann bland invånarna i Jabes i Gilead fyra hundra unga flickor, jungfrur, som inte legat med någon man. Dem förde de till lägret i Silo, som *ligger* i Kanaans land.

13. Sedan sände hela församlingen *några* för att tala med benjamiterna, som *befann* sig vid Rimmons klippa och erbjuda dem fred. 5 Mos. 20:10.
Dom. 20:47.

14. Så kom Benjamin tillbaka på den tiden och de gav dem till hustrur de kvinnor från Jabes i Gilead, som man hade låtit leva. Men de var inte tillräckligt många för dem.

15. Och folket ångrade sig för Benjamins *skull*, eftersom HERREN hade gjort en lucka bland Israels stammar.

16. Och de äldste i församlingen sa: Hur ska vi göra för *att skaffa* hustrur åt dem som är kvar? Kvinnorna i Benjamin är ju utrotade. Dom. 20:48.

17. Och de sa: De som överlevt från Benjamins *stam måste få behålla* sin arvedel så att inte en stam blir utplånad ur Israel.

18. Men vi kan inte ge dem våra döttrar till hustrur, för Israels barn har svurit en ed och sagt: Förbannad är den som ger en hustru åt Benjamin.

19. Då sa de: Se, en HERRENS högtid *firmas* varje år i Silo som *ligger* norr om Betel, öster om vägen som går från Betel upp till Sikem och söder om Lebona.

20. Och de uppmanade benjamiterna och sa: Gå och göm er i vingårdarna.

21. Och var beredda. Om ni får se att Silos döttrar kommer ut för att dansa, ska ni rusa fram ur vingårdarna och ta er var sin hustru av Silos döttrar. Sedan ska ni bege er till Benjamins land.

22. När nu deras fäder eller bröder kommer för att klaga hos oss, vill vi säga till dem: Ha medlidande med dem för vår skull, eftersom vi inte sparande en hustru åt varje man i kriget. Ni har ju inte *själva* gett era döttrar till dem, för då hade ni dragit skuld över er.

23. Och benjamiterna gjorde så och tog *sig* hustrur efter sitt antal, bland de dansande kvinnorna, som de rövade med sig. Sedan återvände de till sin arvedel och byggde upp städerna och bosatte sig i dem.

24. Och samtidigt begav sig Israels barn därifrån, var och en till sin stam och sin släkt. Och de drog ut därifrån, var och en till sin arvedel.

25. På den tiden *fanns* ingen kung i Israel. Var och en gjorde, *vad* han själv ansåg *vara* rätt.

Dom. 17:6, 18:1, 19:1.